XXXIV. ÉVFOLYAM, 43. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1978. OKTÓBER 26.

– Olyan jól sikerült ez a kommunista szombat, hogy rendezhetnénk ezentúl kommunista hétfőket is!

KEDVES LUDAS!

Egy szolgáltatás kiszolgáltatottjai

„A címzett válaszolt”, még mielőtt (v. e.) papírra vetette volna bosszús sorait (*Sétáló pénz* — Ludas Matyi, 40. szám, 1978. október 5.). A jelek szerint ugyanis nem (v. e.) volt az egyetlen, akinek befizetése késve jutott el az OTP-hez. Az OTP-Főhivatal, belátva a panaszok indokolt voltát, azonnal intézkedett az ügyfelek érdekében, és körlevelet küldött valamennyi átutalási betétszámla-tulajdonosnak. Ebben felszólította ügyfeleit, hogy az eddigi határidő: a hónap 10-e helyett már 5-én fizessék be fizetnivalóikat.

Teszi ezt az az OTP, amely néhány évvel ezelőttig a folyószámla-kivonatot a havi egyenleggel már a tárgyhó utolsó napjaiban (25-e—27-e táján) megküldte. Újabban viszont egyre későbben, gyakran 10-e, vagyis a befizetési, pontosabban: az eddigi befizetési határnap után.

Levélben közöltem az OTP-vel: méltánytalannak tartom, hogy úgy kelljen befizetnem pénzt a következő hónapra, hogy nem ismerem az előző havi egyenlegemet. Erre azt felelték, hogy nekem azt tudnom kell! Tudnom kell továbbá azt is, hogy mennyi lesz a következő havi számláim összege. Ezen kívül figyelmeztetnem kell az OTP-t a hiteltörlesztésem helyes összegére, valamint az is feladatom, hogy kellő időben emlékeztessem az időszakos megbízásom közelgő lejáratára — máskülönben még négy hónappal később is fizetnek a számlámról. És tudnom kell azt is, hogy milyen téves kifizetéseket fognak teljesíteni a számlámról, hogy mind a mínusz szaldót, mind pedig az ezzel járó hitelezési kamatot megússzam.

Ennyi feladatom van tehát. Magyarán: arra szólítanak fel, hogy lényegesen *javítsam és bővítsem ki azt a szolgáltatást,* amelyet é n nyújtok az Országos Takarékpénztárnak. Hogy az OTP miként óhajt a jövőben engem előzékenyebben kiszolgálni, szolgáltatásait — a pénzemért — miként képzeli javítani és bővíteni, arról levélváltásunkban egyetlen szó sem esett. Amiből egyebek közt arra is következtethetek, hogy az OTP, istennek hála, rendkívüli módon elégedett önmagával. Én pedig, mint a takarékpénztár szolgáltatásainak kiszolgálója, igyekezni fogok javítani a magaviseletemen, szorgalmamon és általános előmenetelemen, minden tanulmányi eredményemen, hogy a jövőben velem is az eddiginél elégedettebb legyen az OTP.

Takács Géza
Bp., Pajzs u. 22/b. — 1025

KÖZLEKEDÜNK ÉS PANASZKODUNK

1

Táguló idő

A sajtóban mind sűrűbben találkozom a t á g u l ó i d ő fogalmával, ám mintha sem filozófiával, sem fizikával nem foglalkozom, eddig elsiklottam fölötte. Egy-két éve azonban az az érzésem, hogy sokadmagammal alanya vagyok a táguló idővel kapcsolatos kísérleteknek. A 75-ös autóbusz a vonal megnyitásakor kb. 7 percenként közlekedett. Ez az időköz később tágulni kezdett, de csak a csúcsforgalmon kívüli időszakban. Kb. másfél éve már csúcsforgalomban is ritkulnak a járatok. Azután megjelentek a megállókban a m i n i m a x feliratok: minimum 7, maximum 13 percenként közlekedik a 75-ös, jóllehet a busz útvonalának környékén a lakók száma növekedett. A BKV a kezdeti siker után folytatja kísérletsorozatát: a minimum 7 perces időköz immár a ködös múltba vész, de a 13 perc is ritka. A tágulás nő, egyre nő, több ízben is előfordult már, hogy 25 percig nem jött a 75-ös busz.

Dr. Del Medico Imre
Bp., Handzsár u. 6. — 1149

2

Megint a 11-es!

Van, amikor félórás szünet után érkezik a 11-es, a tömeg megrohanja, a szerencsések felférnek, a többiek szidják a BKV-t és nem értik, hogy miért ez a csomagolthering-járat, amikor a végállomáson 5 darab 11-es, illetve 11/a jelzésű busz ácsorog?

Komlós András
Bp., Törökvészi út 94. — 1025

3

Zavaró számazonosság

A Keletitől indul a piros 73/E autóbusz és a 73-as troli. Szegény külföldi turistának kézzel-lábbal megmagyarázzák, hogy a 73-as busz elviszi a Nyugatiba, ám, hogy az troli-, vagy autóbusz-e, az már rendszerint meghaladja a szókincsüket. Az autóbusz van jobban szem előtt, troli helyett tehát többnyire arra száll fel a külföldi, aztán kiderül a tévedés, de a 73/E sehol sem áll meg, jó időbe telik tehát, mire az utas vissza tud fordulni. Nem lehetne megoldani, hogy azonos helyről ne járjanak azonos számú, különböző típusú járművek?

Paranai Lajosné
Bp., Hevesi Gy. u. 27. — 1157

A LEÉRTÉKELÉS LEÉRTÉKELÉSE

Október 7-én, az árengedményes vásár utolsó napján hajszárítót akartam vásárolni. A Szivárvány Áruházban próbálkoztam, a Baross téren.

— Kaphatok LD 7-es hajszárítót? — kérdeztem.

— Van kérem, de nálunk nincs leértékelve.

Az más. Mit tehettem, továbbmentem. Az Otthon Áruház kirakatában megpillantottam a hajszárítót, a hozzá tartozó állványka társaságában. A műszaki osztályon mégis csalódás ért. Állvány nélkül akarták a hajszárítót árusítani. Az állványt ugyanis eladták.

— Később kaphatok még?

— Nem tudom —, hangzott a lakonikus válasz és éreztem, hogy az eladó már átnéz rajtam. Egyszer csak észrevettem, hogy a pult félreeső szögletében ott díszeleg az állvány.

— Ez mintadarab? Nem eladó? — kockáztattam meg félősen.

— Ha akarja, elviheti — mondta az eladó, de már ingerültebben.

Elvittem. Utólag kérek elnézést az okvetetlenkedésemért.

(f. i.)

A CÍMZETTEK VÁLASZOLNAK

Siófoki séta

(Ludas, 35. sz.)

Siófokon a Karinthy Frigyes utca, Glatz Oszkár utca és a környező utcák közvilágítását ellátó földkábel június 20-án meghibásodott. Összesen 6 közvilágítási lámpa maradt üzemképtelen. A zsúfoltság, a főszezon nagy idegenforgalma miatt halasztottuk el az út- és járdafelvágást — ami a javításhoz elkerülhetetlen — a szezon utánra.

Déldunántúli Áramszolgáltató V.

Szellemtelefon

(Ludas, 36. sz.)

A 334-287-es távbeszélő állomás leszerelése utáni számlázás adatfeldolgozási hibából adódott. Az állomás felmondásakor a számítógépbe táplált OTP-munkahelyről való kisorolási és leszerelési adatok nem megfelelő sorrendben történtek, ezért a gép az állomást élőben hagyta és számlázta. A felszámított díjak stornírozása és a téves nyilvántartási adatok törlése iránt intézkedtem.

Győri Miklós
igazgató,
Posta Számítástechnikai és Szervezési Intézet

STRÁZSÁLJÁK A SZEMETET

A soroksári Vörös Október Tsz-nek Soroksár határában van egy kimerült agyaggödre, amelybe évek óta hordják a vállalatok a különféle törmeléket. Egy őr vigyázott a rendre. Eddig bárki odamehetett, ha szüksége volt néhány téglára, vasra, más egyébre.

Nemrégiben azonban a tsz-elnök megtiltotta a guberálást, mint megtudtam, azzal az indoklással, hogy egyes emberek ezreket keresnek azzal, hogy kiszedték a gödörből a rongyot, vasat és eladták azt a MÉH-nek. Érthető lenne a tilalom, ha az egyének helyett ezután a téesz szedné ki és értékesítené a hulladékot, a közös javára. Ám szó sincs erről! A hulladékot most betemetik a gödörbe, nem értékesíti senki. Viszont egy helyett most már három őrt állított oda az elnök, őrködjenek szigorúan éjjel-nappal, nehogy valaki mégis elvigyen bármit a szemétből.

Fekete József
Soroksár,
Fakopács u. 6. — 1209

NEMCSAK A LAKÁS, AZ ŰRLAP IS HIÁNYCIKK!

Fiatal házasok vagyunk, minél hamarabb szeretnénk beadni lakásigényünket. Egy hónapja jártunk először a veszprémi tanácsnál és a postán, kérdésünkre sajnálattal közölték, hogy a lakásigényléshez szükséges nyomtatvány éppen elfogyott. Mi megértőek vagyunk és azóta két-három naponként járunk a tanácshoz, de mindig „éppen a jövő hétre” várják az űrlapot. Türelmünk lassan fogy, hiszen már a lakásra szeretnénk várni, nem az azt kérő — nyomtatványra. Ekkora város, mint Veszprém, ne lenne képes elegendő nyomtatványt beszerezni? Vagy így akarják csökkenteni a lakásigénylések számát?

Kozma Erzsébet
Hajmáskér, Tábori u. 6. — 8192

KÖRMENDEN NINCS MÚZEUM

Papiron ugyan van. A legújabb idegenforgalmi kiadványokban is reklámozzák. Holott évek óta restaurálják, átépítik. Tábla is jelzi: „Építési terület, idegeneknek bemenni tilos.” Csak a múlt héten (pedig a főszezon is elmúlt már) pontosan tizenheten — ebbe nem értve a csoportok számát — kérdezték meg tőlem: Merre van a Rába múzeum? Majd válaszomra: Érthető, hogy restaurálják, de akkor miért szerepel a Vas megyét, műemlékeit és nevezetességeit hirdető prospektusokban?

Tóth László
Körmend 9901. Pf. 52.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Meg tudnátok mondani, gyerekek, hogy melyik a gyorsabb, a galamb vagy a ló?
Pistike jelentkezik:
— Gyalog a ló.

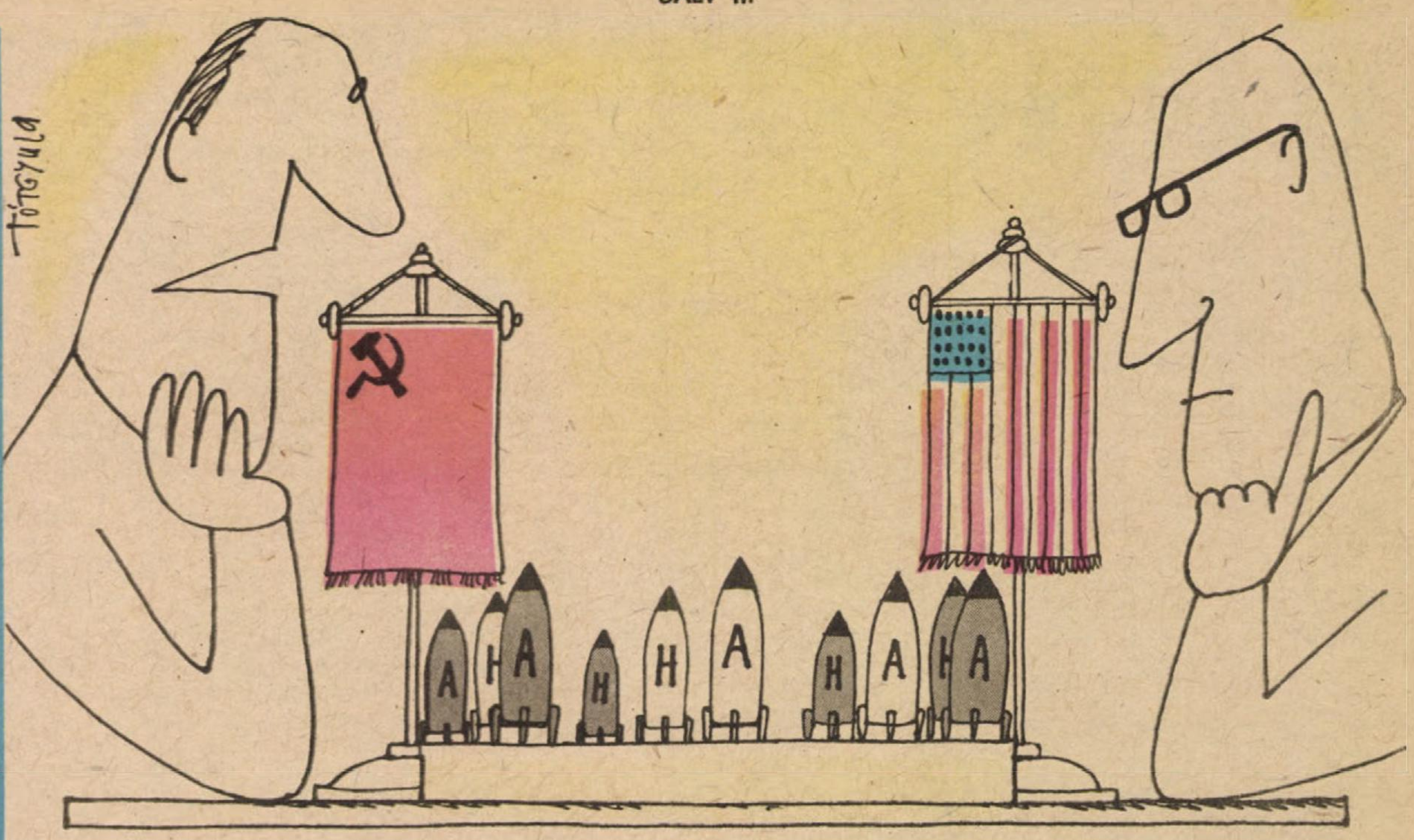
*

— Szörnyen álmos vagyok.
— Nem aludtál eleget?
— Tudod, elromlott a tévékészülékem, és így képtelen voltam elaludni.

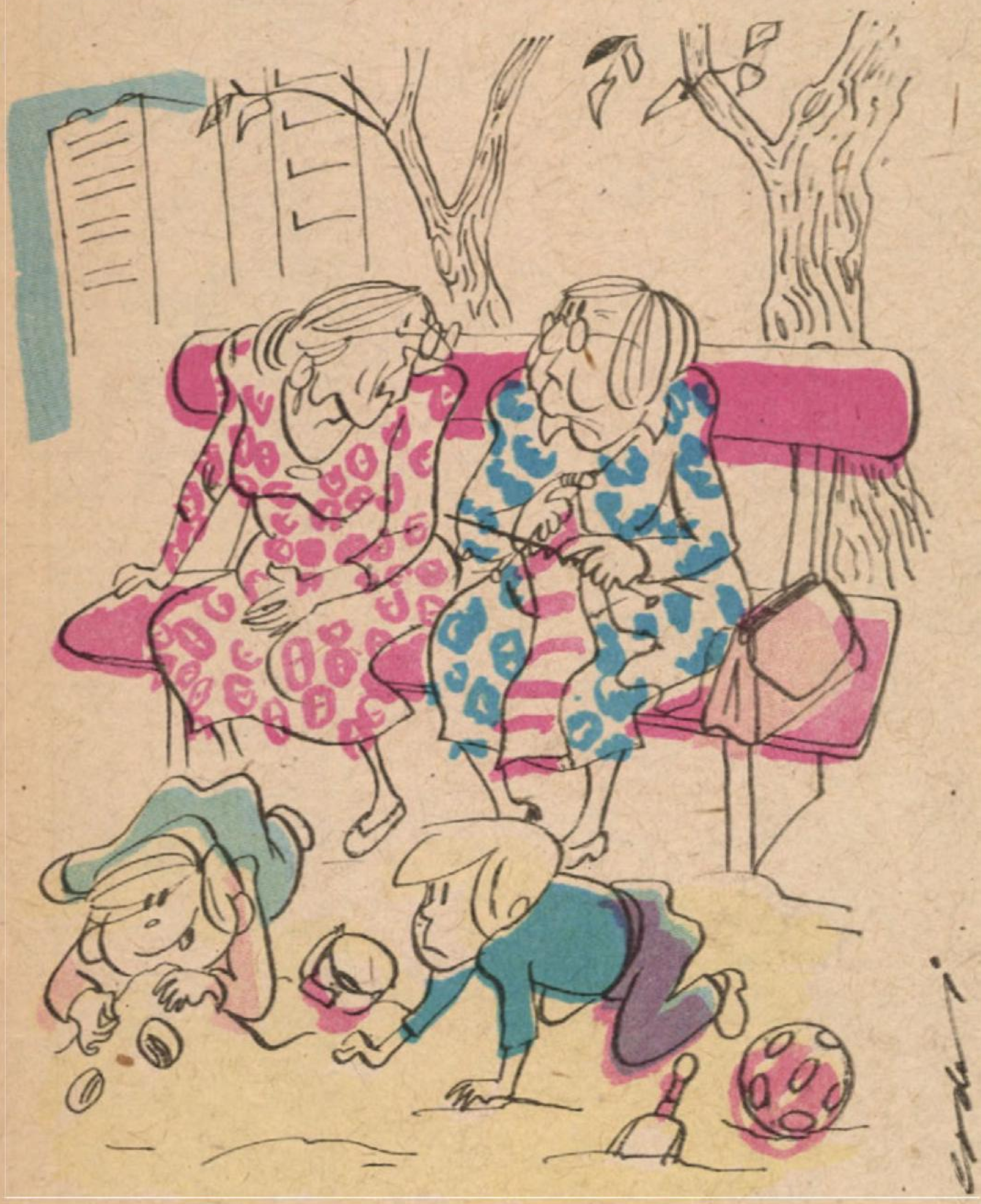
*

— Sajnos, nem tudok magának pénzt adni. Van egy szegény testvérem, azt kell támogatnom.
— Hiszen nem ad neki soha egy fillért sem!
— Na látja, ha a saját testvéremnek se adok, akkor hogy képzeli, hogy magának fogok adni?

SALT II.

– Egyezzünk meg döntetlenben!

– Mondja, szomszédasszony, nem hallott valamit arról, hogy feljavul-e a magyar futball?

BELEKÖTÖK

A kérdés roppant egyszerű. Épült Magyarországon egy autópálya, amit úgy hívnak, hogy em hármas. Csak elfelejtették belekötni Budapestbe. Vagyis a tervezőknek voltak terveik, és ezeket el is fogadták. Na de, akkor átment volna az em hármas a Fővárosi Állat- és Növénykerten, a vasúti bántalmaktól neuraszténiás hiéna pedig kiköltözött volna Kőbányára, és a Tokaj-expressztől idegbeteg saskeselyű a Lipótvárosban vijjogott volna.

Szóval a dolog roppant egyszerű. Valószínűleg megkérdezték a Fővárosi Állat- és Növénykert tiszteletre méltó igazgatójától, hogy szakmailag a pelikánokon keresztül, vagy a jegesmedvéken keresztül látná-e jónak az em hármas bekötését.

És ahogy magam ismerem, valószínűleg azt válaszoltam volna az igazgató helyében, hogy ez a Fővárosi Állat- és Növénykert emberileg fontos dolog még Budapesten is, csak azt nem értem, hogy miért nem kötötték be az em hármast a fóti gyermekvárosba, mert akkor az átköltözhetett volna Budaörsre, a reptér pedig akárhová.

Na de, miért nem lehet az em hármast bekötni a vízvezetékbe, és akkor az ember kinyitja otthon a falikutat, s beül a lefolyóba és máris Miskolcon érzi magát.

Egyszóval ez egy egyszerű kérdés! Három vagy négy sávon belekötjük az em hármast Kelenföldbe, Kelenföldet pedig az em tizennyolcasba, vagy esetleg a Barátság kőolajvezetékbe, csak azt nem értem, hogy fejlett korunkban miért terveznek és kiviteleznek úgy autópályát, hogy nincs bekötés, és épületet, hogy benne marad a toronydaru, avagy kimarad belőle a lépcsőház?!

Vagyis érthető. Én most megpróbálok tervezni egy kiflit, amely kívülről nagyon szép, de közelebbről megnézve nudli, és senkinek sem tűnik fel, mert ha az em hármast belekötjük Hűvösvölgybe, meg a távfűtésbe, akkor még mindig nem tudom, hogy hol megyek ki Budapestről Hatvan felé.

Talán Soroksár határában. De akkor elindulhatnék Siófokra Gödöllő felé. Vagyis ma már Budapestbe belekötni elég nehéz.

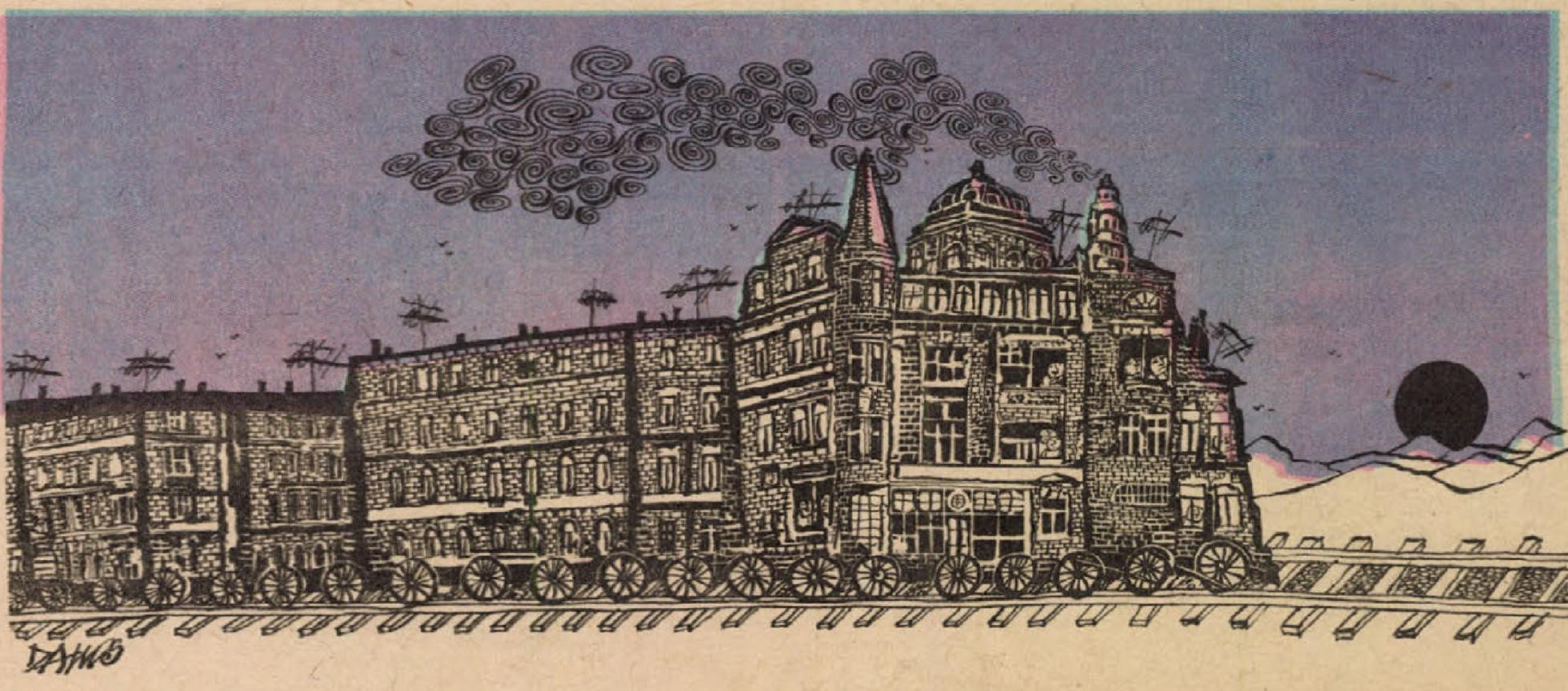
Csak azt nem értem, ha különböző fórumokon arról beszélünk, hogy ma már tervgazdálkodás van minálunk és minden beruházást kétszer is meg kell gondolnunk, miért nem mehetek ki az em hármasra a hullámvasúton a Vidám Parkon keresztül?!

Hát, azért mondom, hogy a dolog nagyon egyszerű.

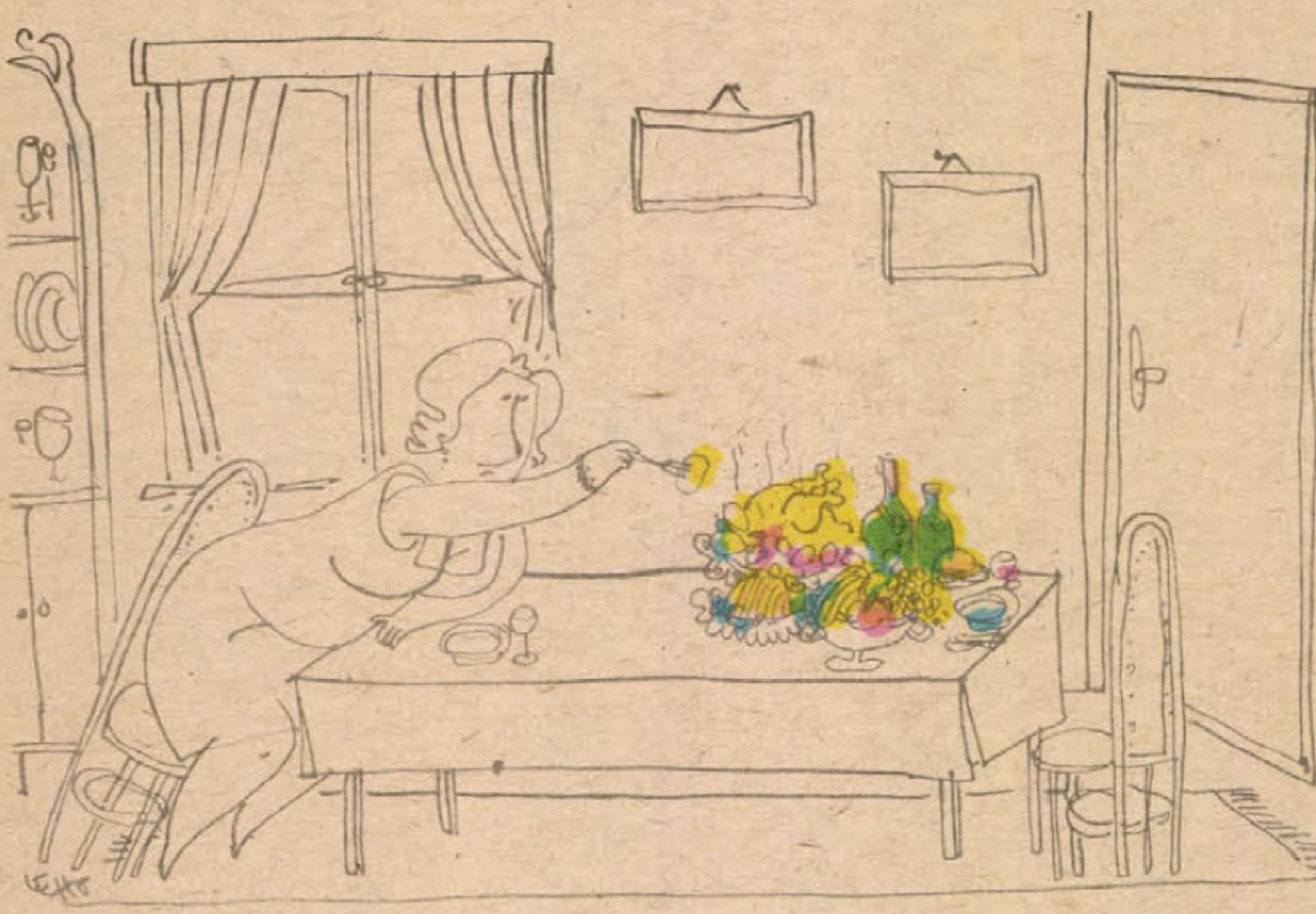
És miért nem lehet Budapestet elköltöztetni a Dunántúlra, mert akkor lényegében nem állna a főváros az em hármas útjába!?...

Tormai László

KÉP A JÖVŐBŐL

ELHAGYATVA

– Most győzte meg az utolsó segédmunkásomat is a munkapszichológus, hogy sokkal többre hivatott...

Levélváltás a csekkről

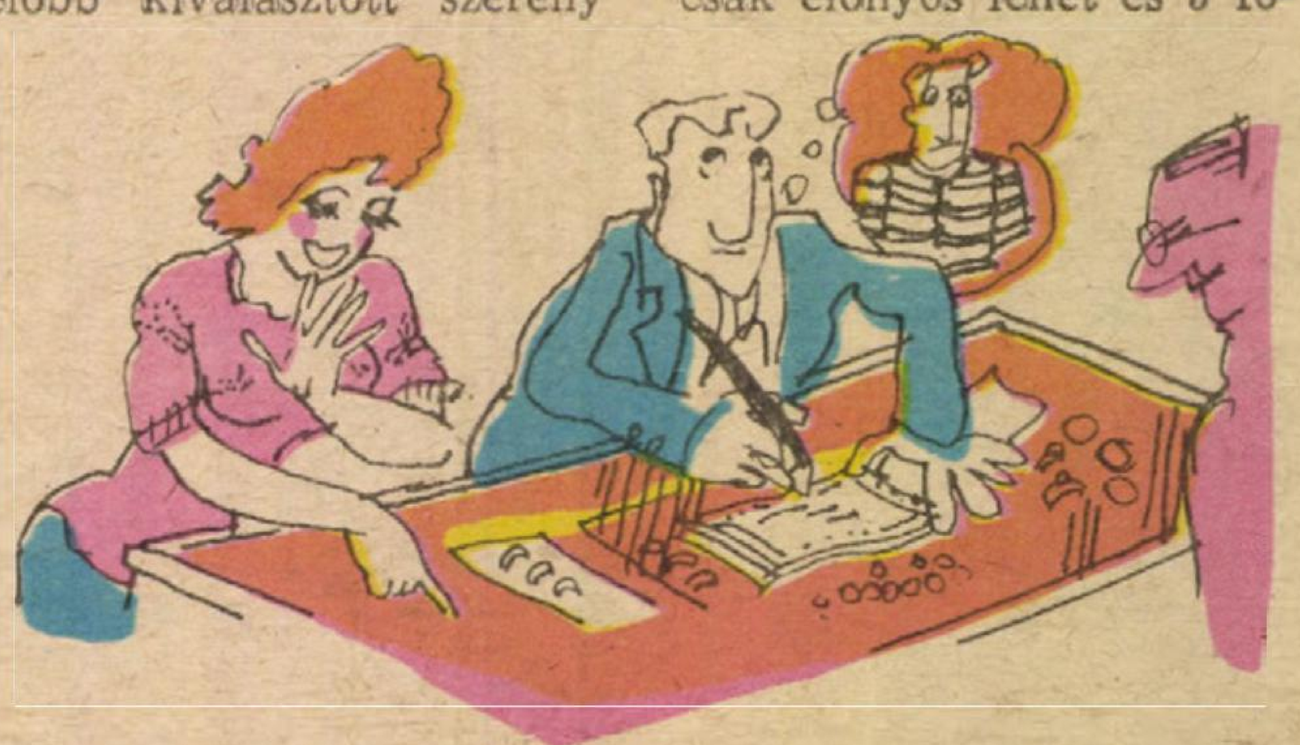
Kedves Szerkesztő úr!

Egy pénzügyi szakember televíziós nyilatkozatában hallottam, hogy nálunk is bevezetik az egyéni csekkfizetési rendszert. Nem kell majd a zsebünkben hordani a pénzünket, és nem kell többé óvakodnunk a zsebtolvajoktól: a csekkfüzetet ellophatják, az utalványok aláírás nélkül érvénytelenek. Nagyon érdekelne, hogyan és hol lehet a csekket felhasználni. Elképzelhető, hogy ha például a barátaimat meghívom egy-két rund kevertre, fizethetem a cechet csekkel?

Kedves Olvasónk!

Aligha hiszem, hogy a lakossági csekkforgalmat még a bisztrókra is ki lehetne terjeszteni. Bizonyos azonban, hogy a csekk iránt meglepően nagy az érdeklődés. Az önén kívül még néhány levelet kaptam az olvasóktól. Részletes és széles körű tájékoztatást kérnek. Közös vonásuk az, hogy helyeslik a csekkfizetés bevezetését, féltik a zsebben hordott pénzüket. De nem a zsebtolvajoktól. (E kihalóban levő szakmától egyre kevésbé kell tartanunk.) Egy másik olvasónk leveléből jobban megérthettem a lényeget. Azt írta: a csekkszámla remek találmány, az üres csekkfüzetet a felesége megtalálhatja a zsebében, abból nem tudhatja meg, mennyi pénze van és egyáltalán van-e? A betétkönyv vagy a készpénz azonban a zsebben, esetleg a tárcák egyikének-másikának a mélyén, azonnal leleplezi. Ő már a kombinált BKV-bérletének fotója alá rejtett négy darab Adyval is megjárta, anynyira szemfüles a felesége, aki különben kiváló asszony, csak nem képes elviselni, hogy a férjének nagyobb összegű dugi pénze legyen.

Ez az érvelés nem mellőzhető körülmény annak feltételezésére, hogy a csekkrendszer bevezetése a férfiaknál nagy népszerűségnek fog örvendeni. Még akkor is, ha a vendég és az italboltok üzleti kapcsolatában nem fogják fizető eszközként beiktatni a csekket. Ettől függetlenül is bizton számíthatunk a csekkel való fizetés egyre növekvő népszerűségére. A csekkszámlával felvágni is lehet, főzni és fűzni a hölgyet, aki ámulva látja, amint lovagja az ékszerbolt pultjára kiteríti a csekkfüzetét és elegáns kézmozdulattal aláírja a 12 ezer forintra kiállított utalványt a hölgy által már előbb kiválasztott szerény

briliánsgyűrűért. Eddig minden stimmel: a hölgy boldog, a gáláns lovag pedig már arra gondol, úgy kell majd védekeznie, hogy keserves gyermekkorának ecsetelésével együtt elmondja; fogalma sem volt, mekkora összeg maradt a számláján és azt hitte, van még a gyűrűre fedezet, emellett egyáltalán nem is tudja, mi az a csekk.

Emiatt azonban nem kell nyugtalankodni. Az OTP hatásos propagandával nagyon hamar el fogja érni, hogy széles népi szinten — a szabályokat megtartva — csekkel fizessen a magyar. Rászoktattak bennünket a lottóra, totóra, a sportsorsjegyre, akkor hogyne szoknánk rá még inkább a csekkforgalomra, amikor az csak előnyös lehet és 5 forintba se kerül? Persze, a pénzügyi fegyelmet és a Btk.-t bizonyára számosan ki akarják majd játszani. Ennek a kockázatát vállalni kell, hadd próbálkozzanak meg mindenféle visszaélési lehetőséggel. Pontosabban: miért éppen ebben ne próbálkoznának? Majd közhírré teszi az OTP az összes külföldi tapasztalatokat, hiszen a csekkforgalom az USA-ban és Európa-szerte annak ellenére bevált, hogy mindenütt sokféle és körmönfont csalási formákkal kísérleteznek.

Hogy milyen nagy becsülete van a csekknek, azt jó néhány sablon krimivel is bizonyíthatom. Nekem leginkább mindig az a jelenet tetszik a filmben, amikor a háttérből irányító gengfőnök-üzletember kiállítja az ötezer dollárra kialkudott csekket és hanyag mozdulattal átnyújtja a soros bérgyilkosnak. Az szó nélkül elindul feladatát teljesíteni, és esze ágában sincs abban kételkedni, hogy van-e fedezet a csekkre.

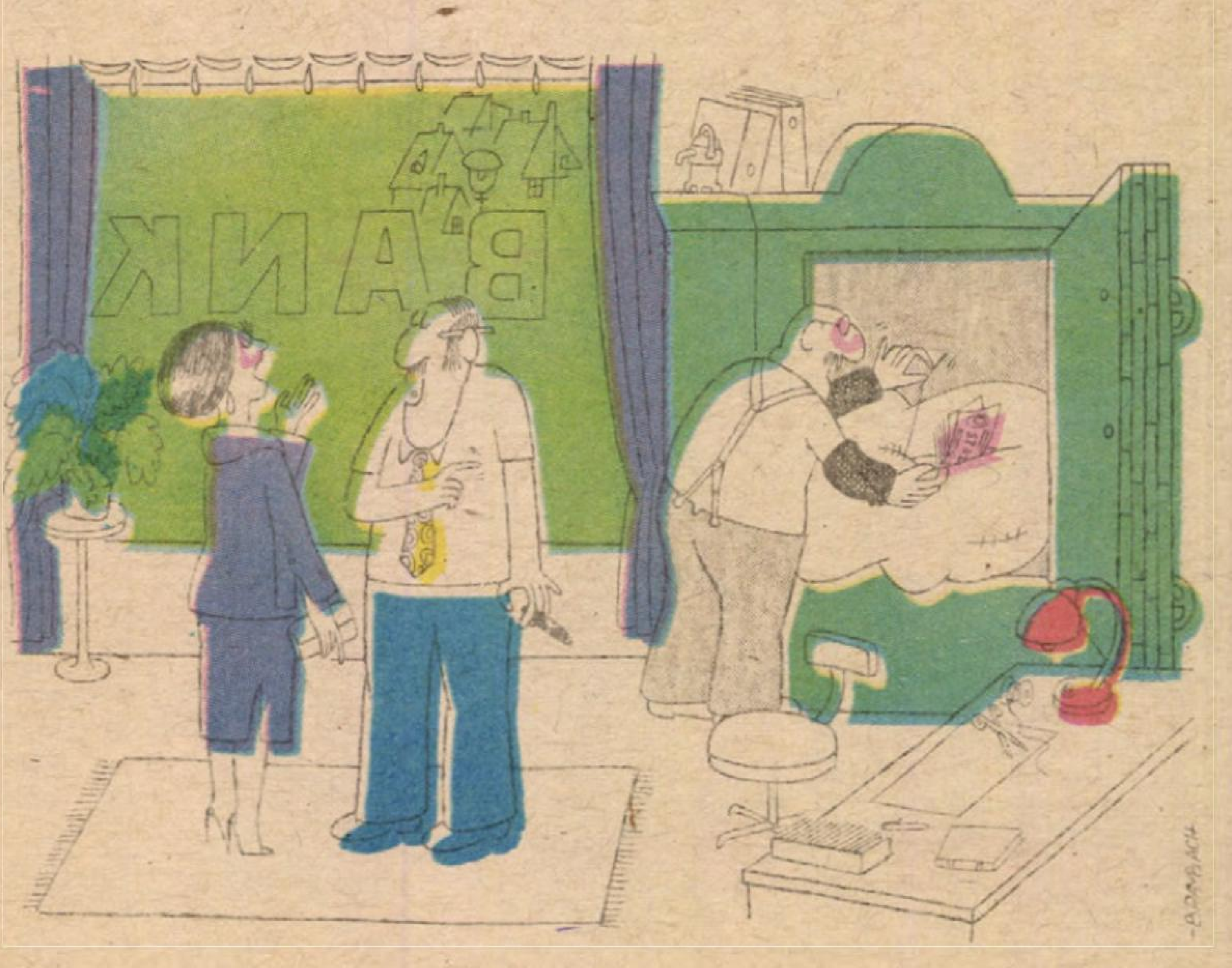
Nálunk ilyen nagy ügyletek nem lesznek. Lelki szemeimmel azonban látom, hogy: „Adj egy százast elsejéig!" kérésre a kolléga kifordítja a zsebeit és így felel: „Boldogan, de egyetlen fillérem sincs, a csekkkönyvemet pedig otthon hagytam, csak öt forint van a számlámon."

Tessék elhinni: nagyon népszerű lesz a csekk. Főleg annak, akinek pénze van.

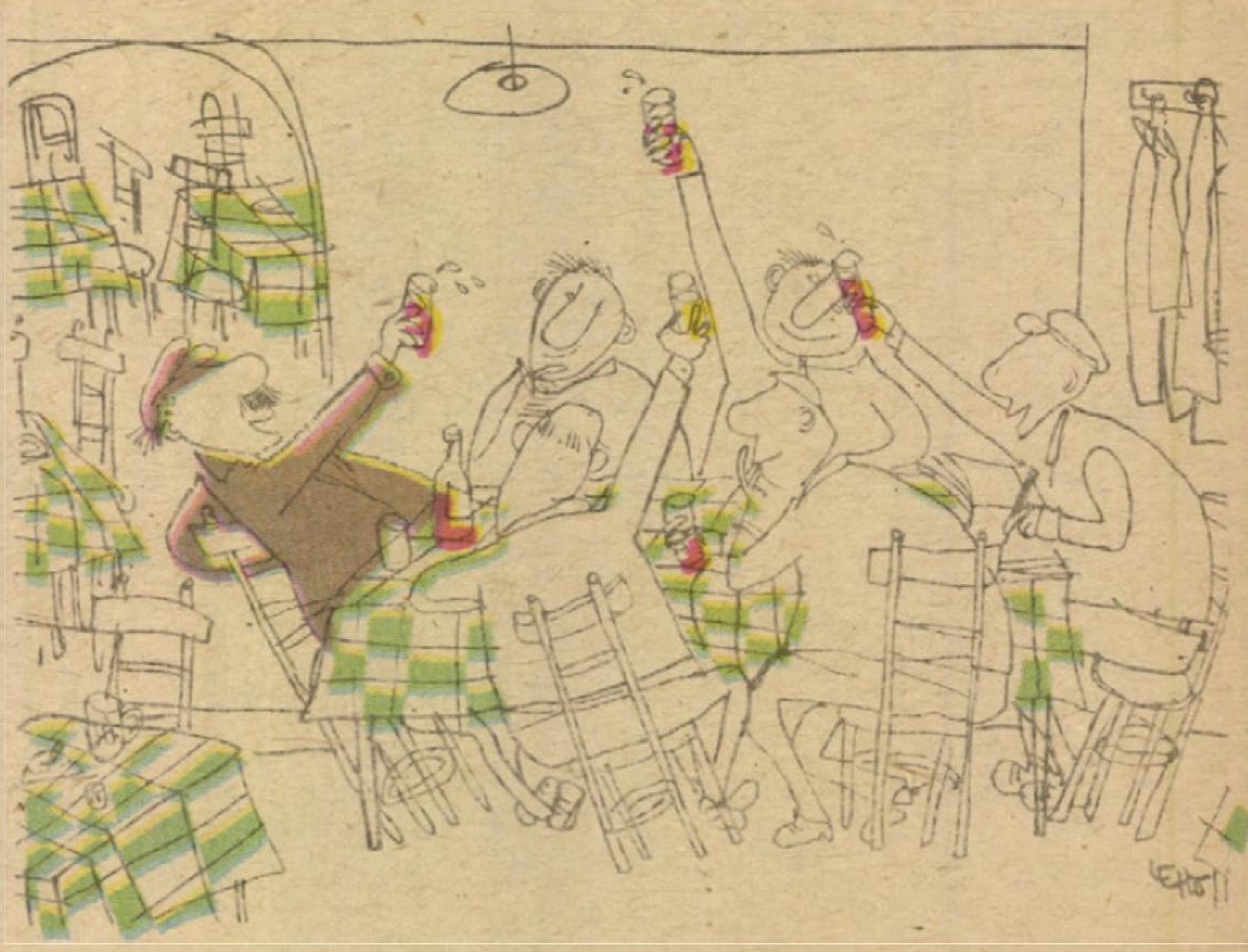
Földes György

Világtakarékossági nap

– Legyen nyugodt asszonyom, a pénze biztonságos helyen lesz!

BRIGÁDVÁLLALÁS

– Sose halunk meg!

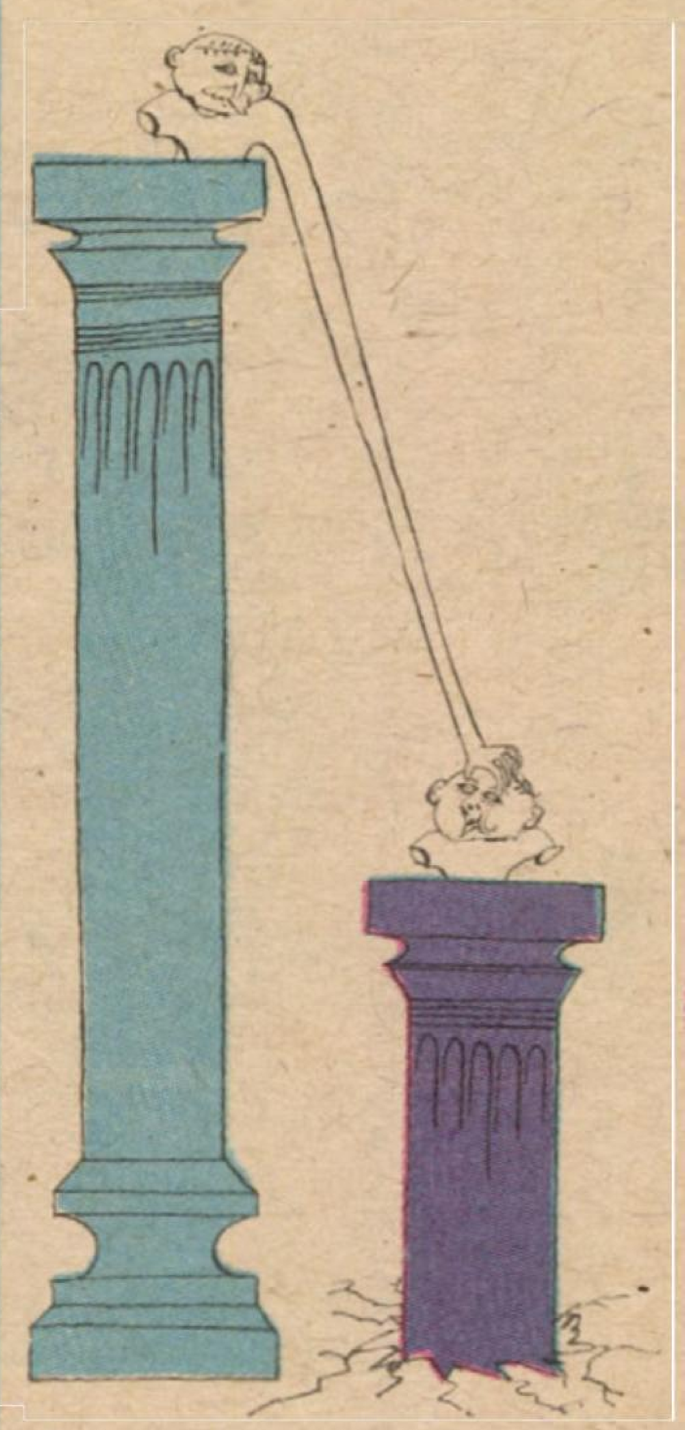
Dallos Jenő:

KÖZTÉRI SZOBORTERVEK

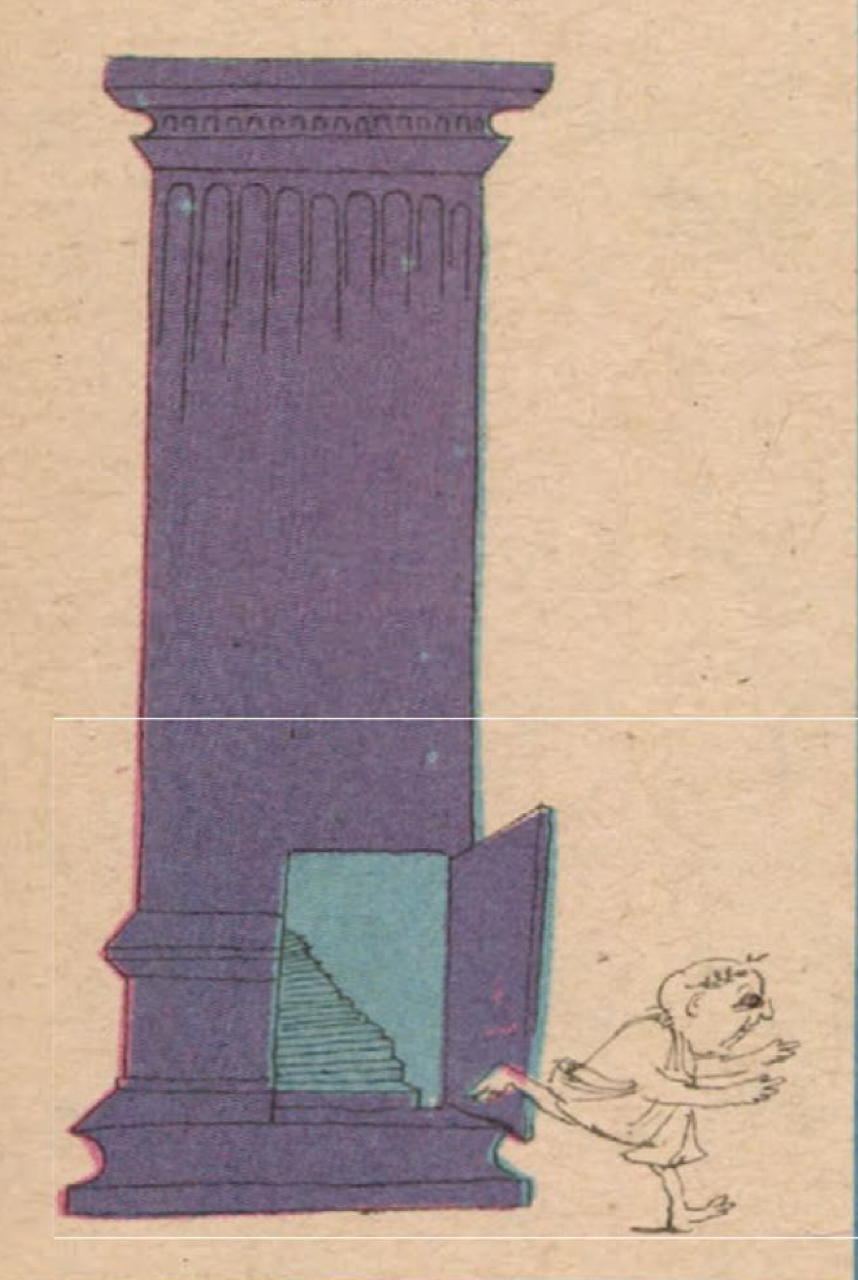
SÚLYOS EGYÉNISÉG

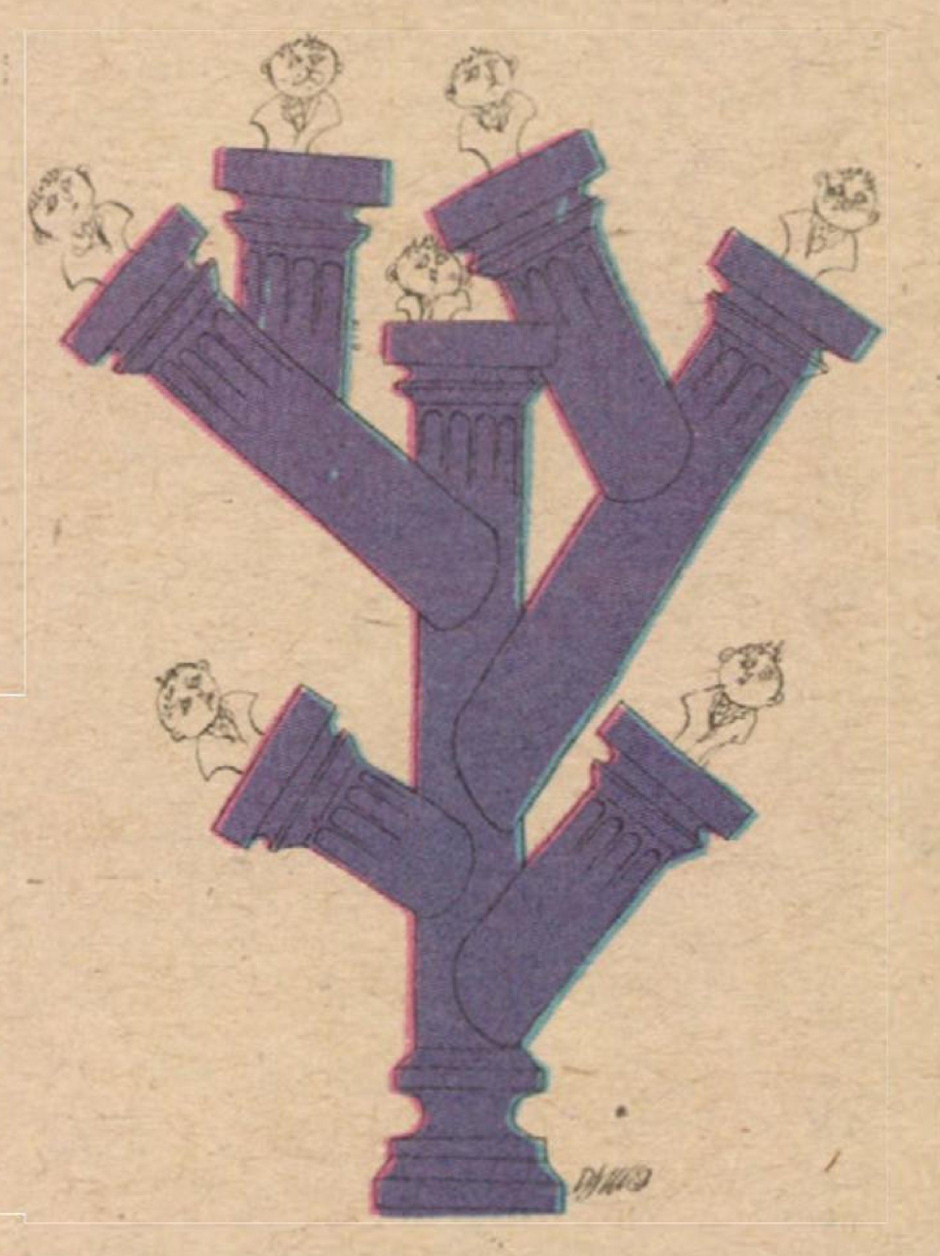
PÁLYATÁRSAK

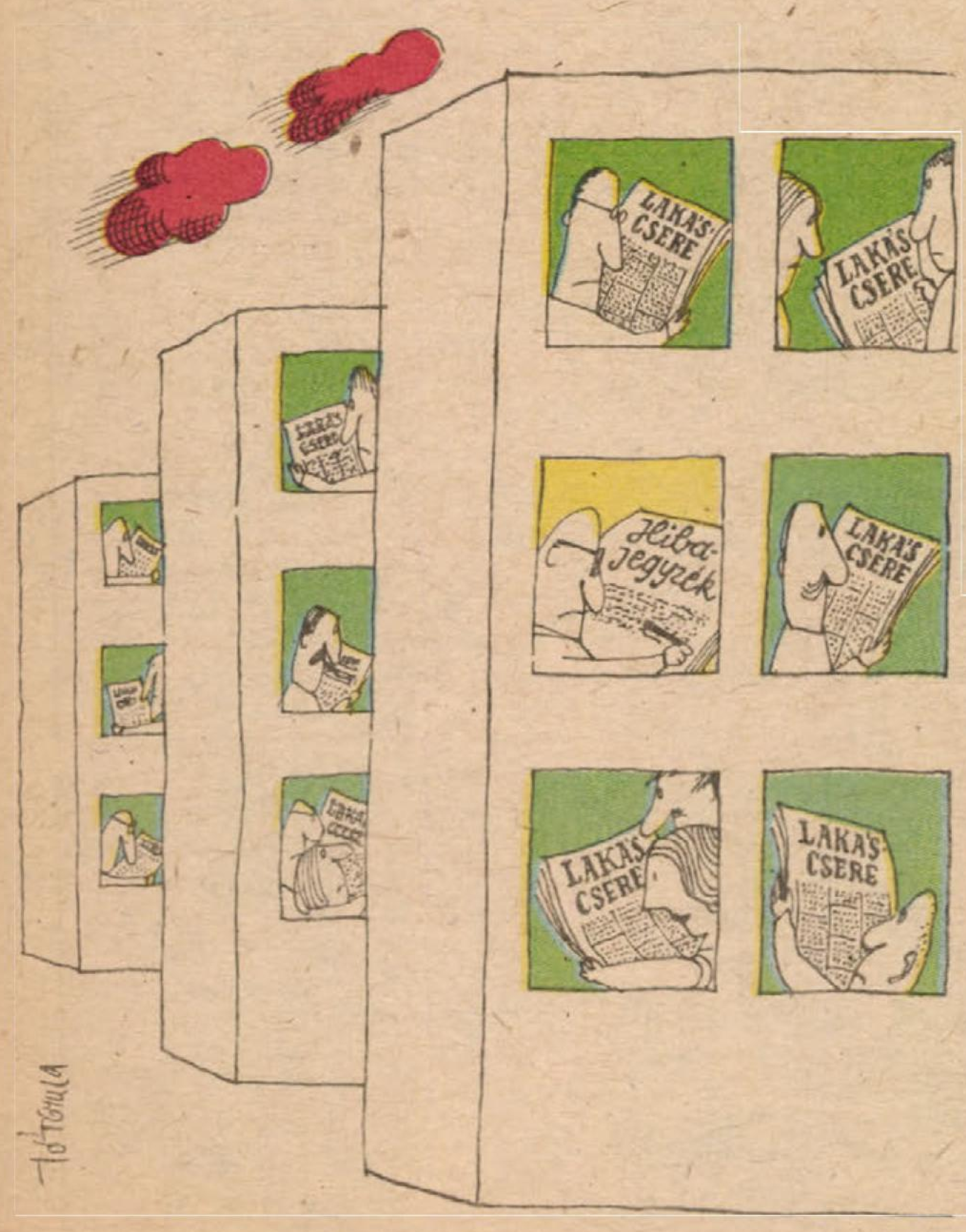
VÉSZKIJÁRAT

KOLLEKTÍV VEZETÉS

LAKÓTELEP

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Drágám, én érted mindenféle őrültségre is képes vagyok.

— Igazán? Akkor bizonyítsd be!

— Rendben van, elveszlek feleségül.

Ketten beszélünk

— Maga mondta a múltkor nekem, hogy nincsenek csodák?

— Valószínűleg. Ez a mondás tőlem származik.

— Jó. Hát akkor hallgassa meg a történetemet. Tudja, hogy ötven éves elmúltam, többször voltam nős, de mindig elváltam, önhibámon hol kívül, hol belül.

— Nehéz megtalálni az igazit.

— Éppen erről van szó. Szóval elhatároztam, hogy mivel gyorsan múlik az idő fölöttem, még egy kísérletet teszek. Így aztán feladtam egy apróhirdetést a Magyar Nemzetben, a „Feleséget keres" rovatban, hogy ötvenéves értelmiségi várja negyvenes, virágkedvelő, természetjáró, zeneileg képzett, házias, derűs lelkű, molett hölgy levelét, „Csodálatos alkony" jeligére. Aznap, amikor az én kis hirdetésem megjelent, a mellette levő hasábon, a „Férjet keres" rovatban azt olvasom, hogy negyvenes, virágkedvelő, természetjáró, zeneileg képzett, házias, derűs lelkű molett hölgy ötvenes értelmiségi férfi levelét várja „Pompás naplemente" jeligére. Ehhez mit szól?

— Hát ez csoda. Kétségkívül.

— Várjon, mert ez még semmi, bár nem vitatom, hogy csoda. Mondanom sem kell, hogy a hölgy hirdetésére táviratilag válaszoltam, de mire bementem a kiadóhivatalba, már ott várt a hölgy távirata. Ehhez mit szól?

— Csak ámulok.

— Na ugye. De ez még semmi. Most jön a java.

— Úristen! Még csak most jön a java? Folytassa.

— Én a táviratomban közöltem a telefonszámom számát, ő az övét közölte az ő táviratában. Három álló napig nem tudtunk beszélni egymással, mert én hívtam őt, ő hívott engem, éjjel-nappal. A negyedik nap hajnalán végre sikerült, mert a hölgy — mint utóbb kiderült — elaludt a telefonkészülék mellett. Már aznap reggelre randevút beszéltünk meg a Sikoly eszpresszóban. El tudja képzelni, hogy milyen lelkiállapotban jelentem meg a randevún?

— Persze hogy el. Ugyanolyanban, mint őnagysága.

— Pontosan. Honnan tudja?

— Következik az előzményekből.

— Úgy van. Nem buta ember maga. De a java még csak most jön.

— Ne őrjítsen meg. Csakugyan?

— Én azonnal láttam, hogy a hölgy molett, ő azonnal látta, hogy én ötvenes vagyok, ismertetőjelre nem is volt szükség. Csak néztük egymást bódultan a nagy felismeréstől, hogy ennyire egymásra találtunk.

— Ami igaz, az igaz. Kész csoda.

— Az. De ez még semmi. Hosszú percekig könnyes szemmel néztük egymást, szó nélkül. S ugyanabban a pillanatban szólaltunk meg s ugyanazt kérdeztük egymástól, szórul szóra, betűről betűre: „Mikor nyit az anyakönyvvezető?" — Nem csoda?

— Ez bizony az.

— Na ugye. Még csak fél nyolc volt, az anyakönyvvezető kilenckor nyit, volt másfél óránk. Beszélgetni kezdtünk. Erre semmi okunk nem volt, de élvezni, ízlelgetni akartuk a csodát. Kérdezem például tőle, hogy szereti-e a sárgarépafőzeléket. Imádja. Mondom erre: én is. Kérdi erre ő: virslivel vagy poféznivel? Mondom: poféznivel. Mondja: ő is. Kérdem tőle: mit tart a leghitványabb emberi tulajdonságnak? Mondja erre: a képmutatást. Mondom erre: én is. És mi a véleménye Szadatról? Mondom: nekem is. Kérdem: hányszor kötött eddig házasságot? Mondja: négyszer. Érdekes — mondom erre — én is. És így tovább a végtelenségig, illetve egészen kilenc óráig.

— Akkor aztán elindultak az anyakönyvvezetőhöz.

— Úgy van. És bekövetkezett a legnagyobb csoda.

— Most már ne csigázzon tovább. Mi történt?

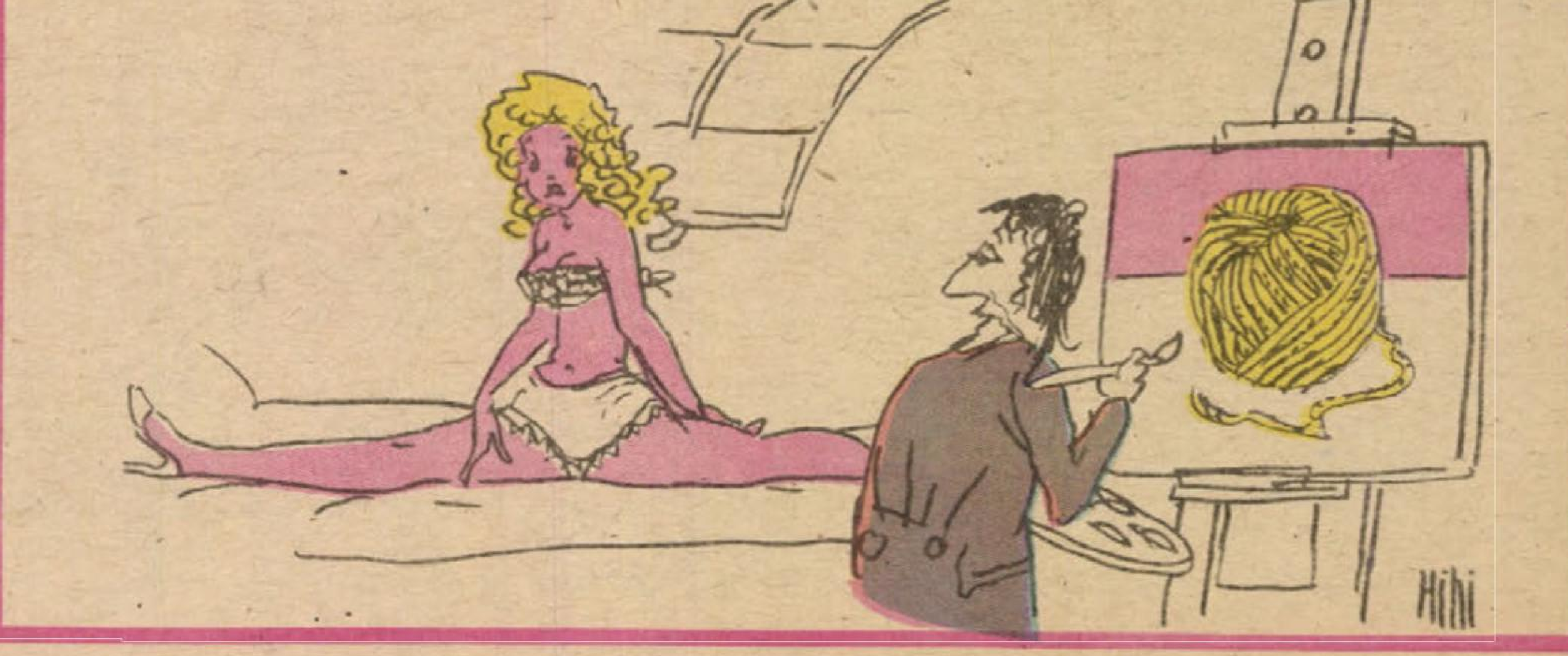
— Semmi. Már három éve élünk békességben.

— No de hol a csoda, amit emlegetett?

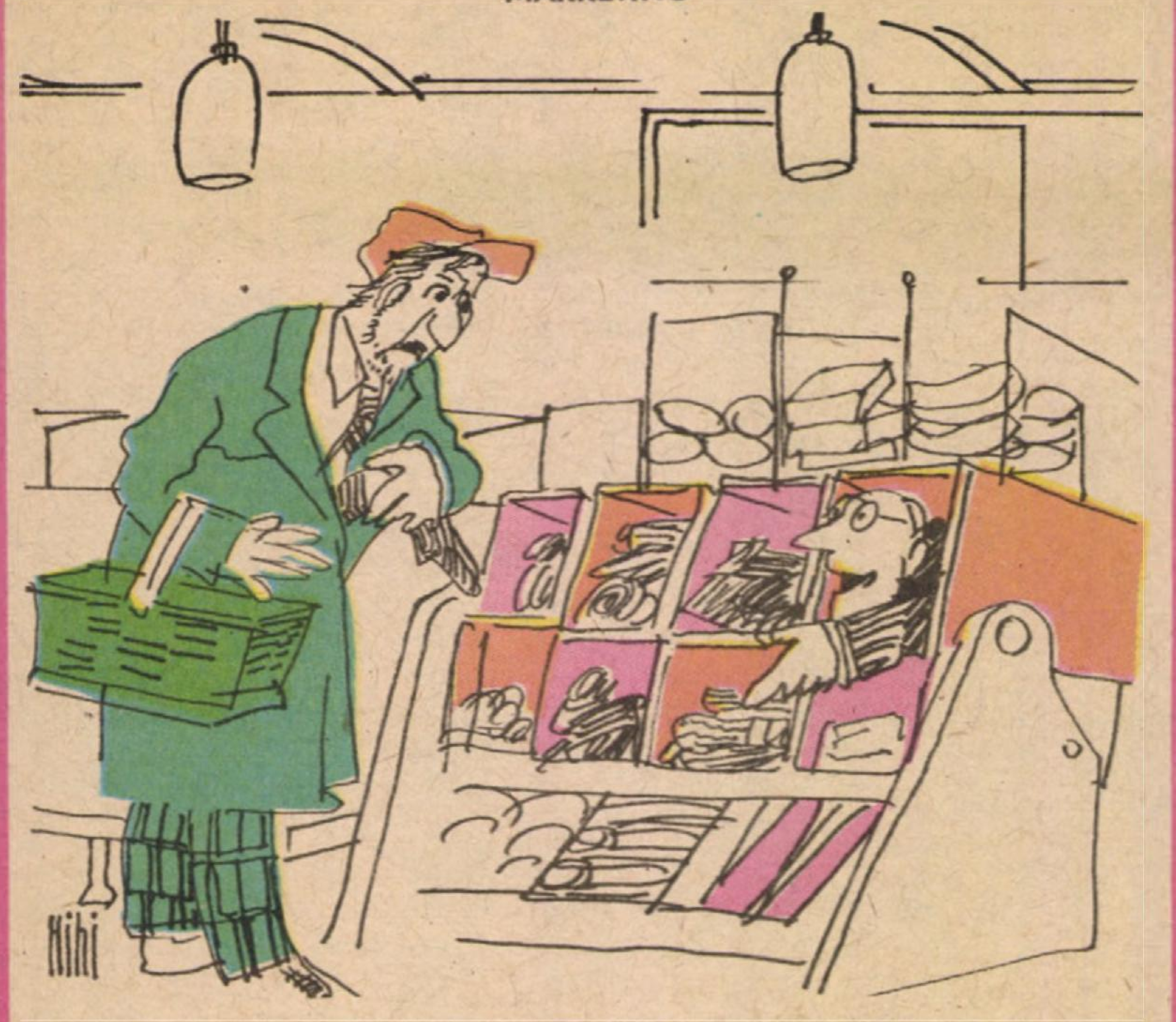
— Hát nem érti? Már három éve élünk békességben. Mit nevez maga csodának, ha nem ezt?

(t. l.)

SPÁRGA

MARKETING

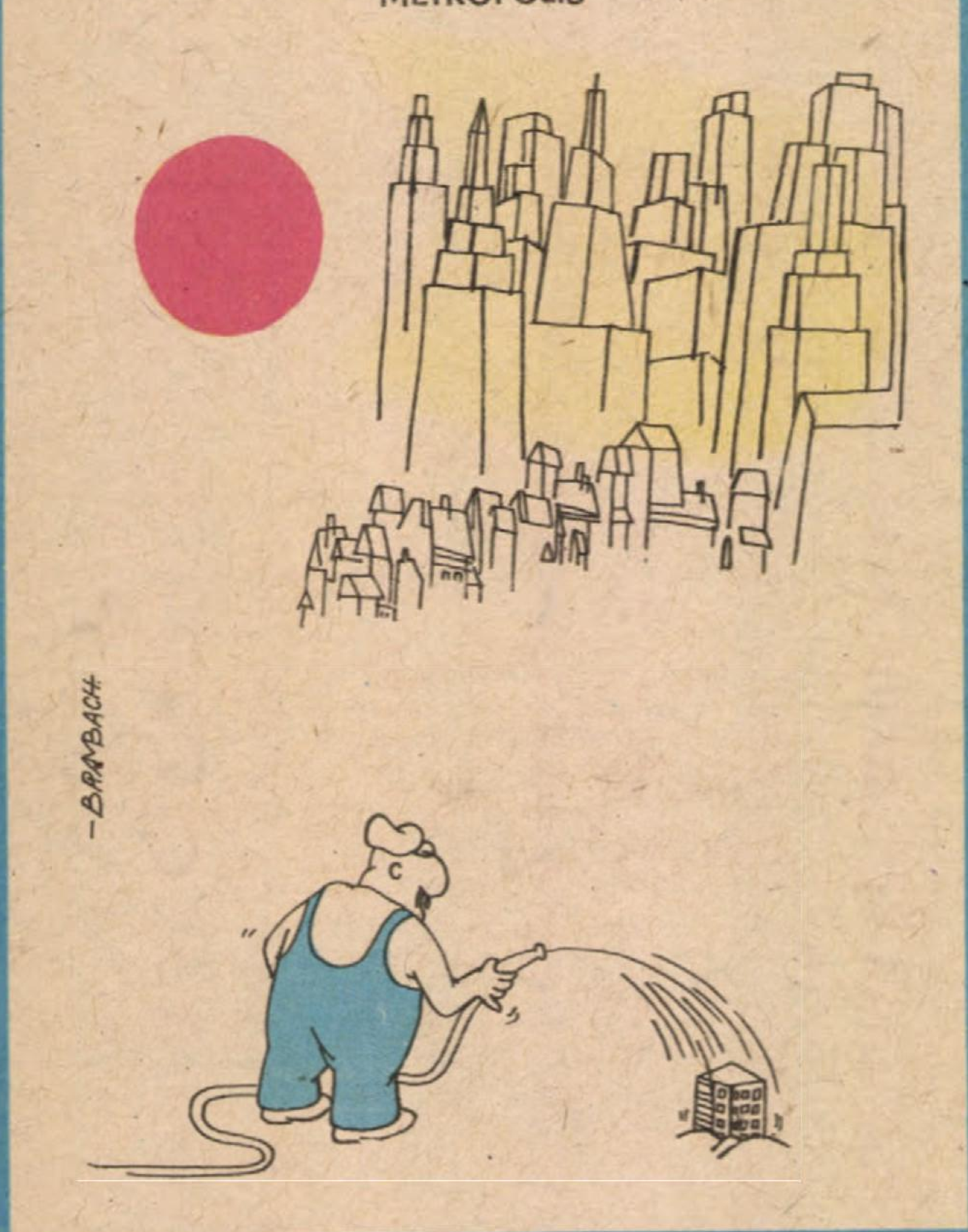
– Szóval ebből a zoknifajtából szívesen lopna?

ŐSZINTE LÉGKÖR

– Nem szeretném, ha felismerne valaki a vállalatomtól, amikor a tévének nyilatkozom...

METROPOLIS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Mi baja, barátom?

— Szeretek és szeretnek...

— De hiszen ez nagyszerű!

— Valóban az lenne, ha ugyanarról a nőről lenne szó.

OLVASÓ NÉPÉRT MOZGALOM

– Amikor anyaghiány van, olvasok.

MINDIG MAGASABBRA

Fahrenheit Bélát, a helybenfutás volt világbajnokát, aki jelenleg a Fővárosi Tömegsport Mozgalom Ügyviteli Bizottságának elnöke, a tömegsport helyzetéről kérdeztük:

— Bizottságunk mindent megtesz a mozgalom kiszélesítéséért. Jelenleg egy három pontból álló verseny folyik. A résztvevőknek fél lábon fel kell ugrálniuk a Mont Blanc hófödte csúcsára és a másik oldalon váltott lábbal lejönni, mezítláb el kell szaladniuk Kamcsatkáig és vissza, valamint hátúszásban végigtempózni India mellett, megkerülni Ausztráliát és haza, a Dunán fel.

— Nem túlzottak ezek a követelmények?

— Nem tettünk különbséget a professzionista és az amatőr sportolók között, de reméljük, sokan akadnak majd olyanok, akik nem versenyszerűen sportolnak és teljesíteni tudják a feltételeket. A díj: az illető részt vehet Moszkvában az olimpián.

— És az idősebbeket hogyan tudják bevonni a testkultúrába?

— Bizottságunk sokat töprengett a lehetőségeken. Az biztos, hogy a tévétorna nem vált be.

— Hogyan, hiszen a legnézettebb műsorok közé tartozik.

— Igen, karosszékből nézik. Ezért elhatároztuk, hogy kikerülhetetlenné tesszük a lakosok számára a tornát. Megkértük a budapesti vállalatokat, hogy teherautóik álljanak fel a járdákra és ott rakodjanak. Azoknak, akiknek sikerül a teherjárművön átmászniuk vagy alatta átbújniuk, további nehezítés céljából törmelékkel telerakott konténerek állják útjukat. Ha ez sem elég, a felállványozott épületeknél deszkákkal zárjuk el a továbbhaladás lehetőségét.

— És ez a módszer bevált?

— Csak egy példát említenék. Özv. Besenyő Gizella évek óta jár az SZTK-ba remumáját kezeltetni. Hetekig nem tudott kijönni a kapun, mert egy húsztonnás teherautónk minden reggel eltorlaszolta a kijáratot. Azután egy szép reggel Besenyő Gizella megjelent, nagykeleppel fellendült a platóra, onnan átugrott az arra haladó piros hetesre és mint Belmondo a Félelem a város felett című filmben, három megállót utazott, aztán leszedték az ellenőrök.

Megköszöntem az interjút, kinyitottam az ablakot és átugrottam a szomszéd ház tetejére. Ugyanis emlékeztem, hogy miután bejöttem, egy teherautó állt a kapu elé bolyhos pipettát rakodni.

Bares Endre

VILMA NÉNI

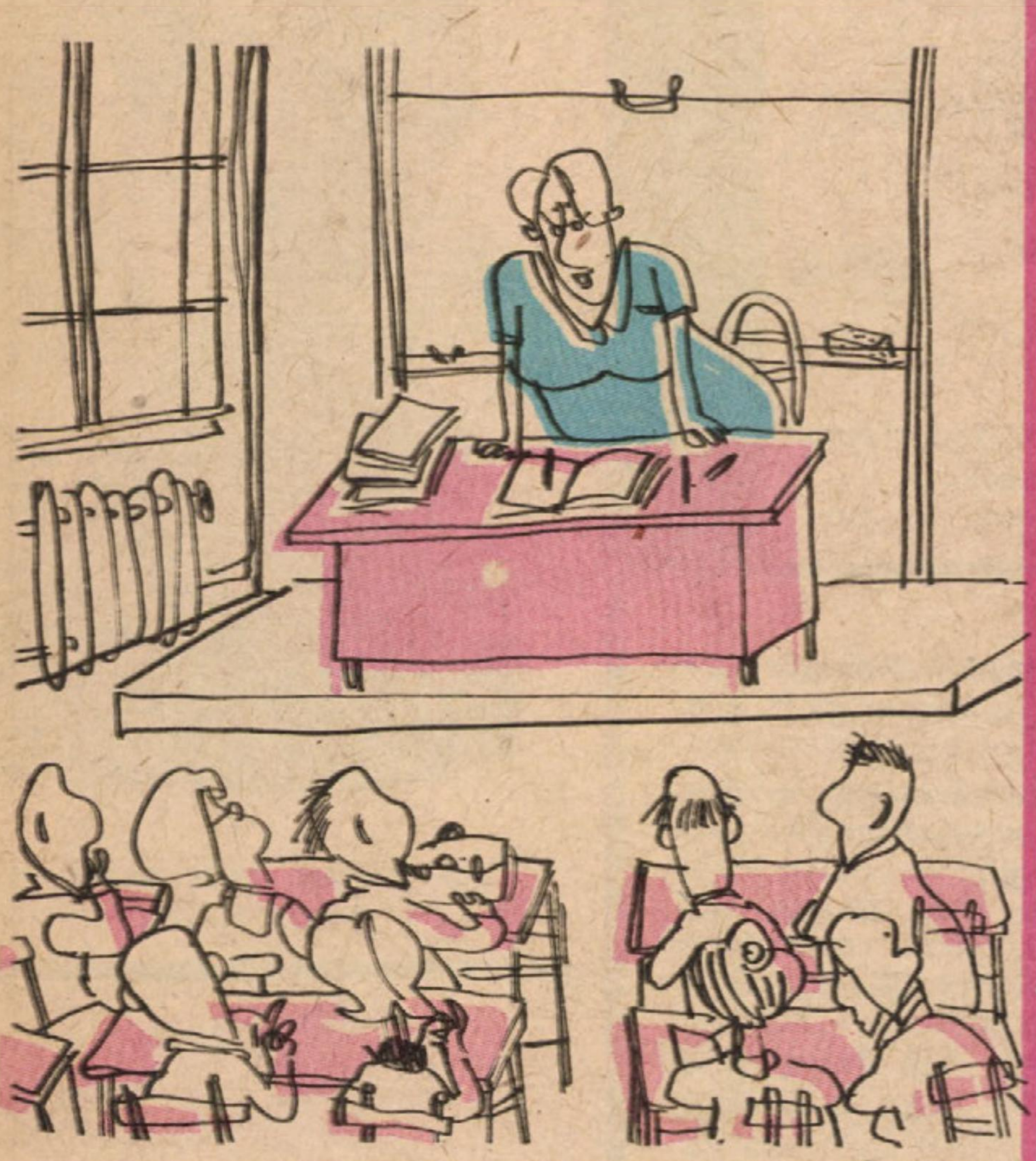

– Pedig nagyon drukkoltam Tolsztojnak, hogy ne utáltassák meg őt is az olvasókkal...

– A házasságkötésünkig melegvérű lipicai volt, most meg hidegvérű Nóri-fajta lett.

SZÜLŐI ÉRTEKEZLET

– Tudom, mennyi gondjuk, bajuk van, nem is akarom az idejüket rabolni a részletekkel. Holnapra minden gyerek hozzon be 400 forintot!

A rendőrőrszobában csöng a telefon.

— Halló, rendőrség? — kérdi egy borízű hang.

— Igen — feleli a rendőrtisztviselő.

— Akkor maradjanak ott, ahol vannak, hukk, különben fuccs a jogosítványomnak, hukk!

KODEX

– Húzni kell az anyagból. Öt évvel előbbre hozták az átadási határidőt.

ÜLDÖZÉS

Villamosmegálló a Visegrádi utca sarkán. Hangos, jókedvű lányok, fiúk árasztják el a kocsit, tizenhat-tizenhét évesek lehetnek, alighanem egy osztályból valók, mindnyájan ismerik egymást, átkiabálnak, röhincsélnek. Szóval olyan jópofa, életvidám társulat, öröm nézni, hallgatni őket.

Pici, középkorú nő, ballonkabátban. Kék szalagot vesz elő a szatyrából, fürgén a karjára húzza és már kéri is fölmutatni a bérleteket, menetjegyeket, ellenőrzés végett.

Csöndesül a zsivaj, a diákok fegyelmezetten tesznek eleget a halk, de erélyes felszólításnak.

Gesztenyehajú lány a peronról beszíszeg a kocsi közepén, a kapaszkodó rúdon lógó langaléta, vörös hajú fiúnak:

— Zoliii! Zoliii!

És amikor a vörös hajú a fejek felett odapillant, gesztenyehajú a ballonkabátos nőre mutat, aztán mutatóujjával még kis köröket is rajzol a levegőbe, a radarellenőrzést jelzik így egymásnak az országúti autósok, viszontszolgáltatás reményében.

Zoli „kapcsol!", hálásan biccent, és már törtetni kezd a kocsi túlvége felé.

Igen ám, de az apró ellenőrnő szakmai éberségét nem kerülte el ez a jelenet, már nem is törődik a peronon levő, még ellenőrizetlen utasokkal, harciasan nyomul a hosszú fiú után.

Menyét üldöz zsiráfot!

És mégis a menyét oldalán minden esély. Mert a csupa kar, csupa láb langaléta csak nagy üggyel-bajjal jut előbbre a zsúfolt utastérben, viszont mesterien siklik, bújik, surran utána a hivatali közeg.

Utánuk meg a fél osztály, sodródom velük én is, kíváncsi vagyok a végkifejletre.

Még a Szondi utcai megálló előtt befejeződik a versenyfutás, utoléri a zsiráfot a menyét, kéri tőle a jegyet vagy a bérletet, ellenőrzés végett.

Zoli fáradtan, pihegve mondja:

— Tessék!

És odaadja a farmerjéből előhúzott, műanyagtokos bérletet.

Ellenőrnő meghökkenten ellenőriz, aztán még meghökkentebben kérdi:

— De hát ez rendben van, akkor miért menekült előlem?!

— Mert üldözni tetszett — feleli a vörös hajú.

De erre már kipukkad a nevetés a körülállókból. Mit nevetés, bocsánat a közönséges kifejezésért, úgy röhögünk, hogy majd földűl a villamos.

Belátom, nem valami rendes dolog, ha nevetünk egy kötelességét teljesítő ellenőrön, amikor az egy diáktréfa áldozata lesz. Mentségünkre csak annyit, hogy a ballonkabátos nő a hahotából nem sokat hallott, mert végszóra futottunk be a megállóba, ahol is ő sietve leszállt.

Kürti András

– Csukd be gyorsan az ablakot, tudod milyen nehéz mostanában takarítónőt szerezni. .

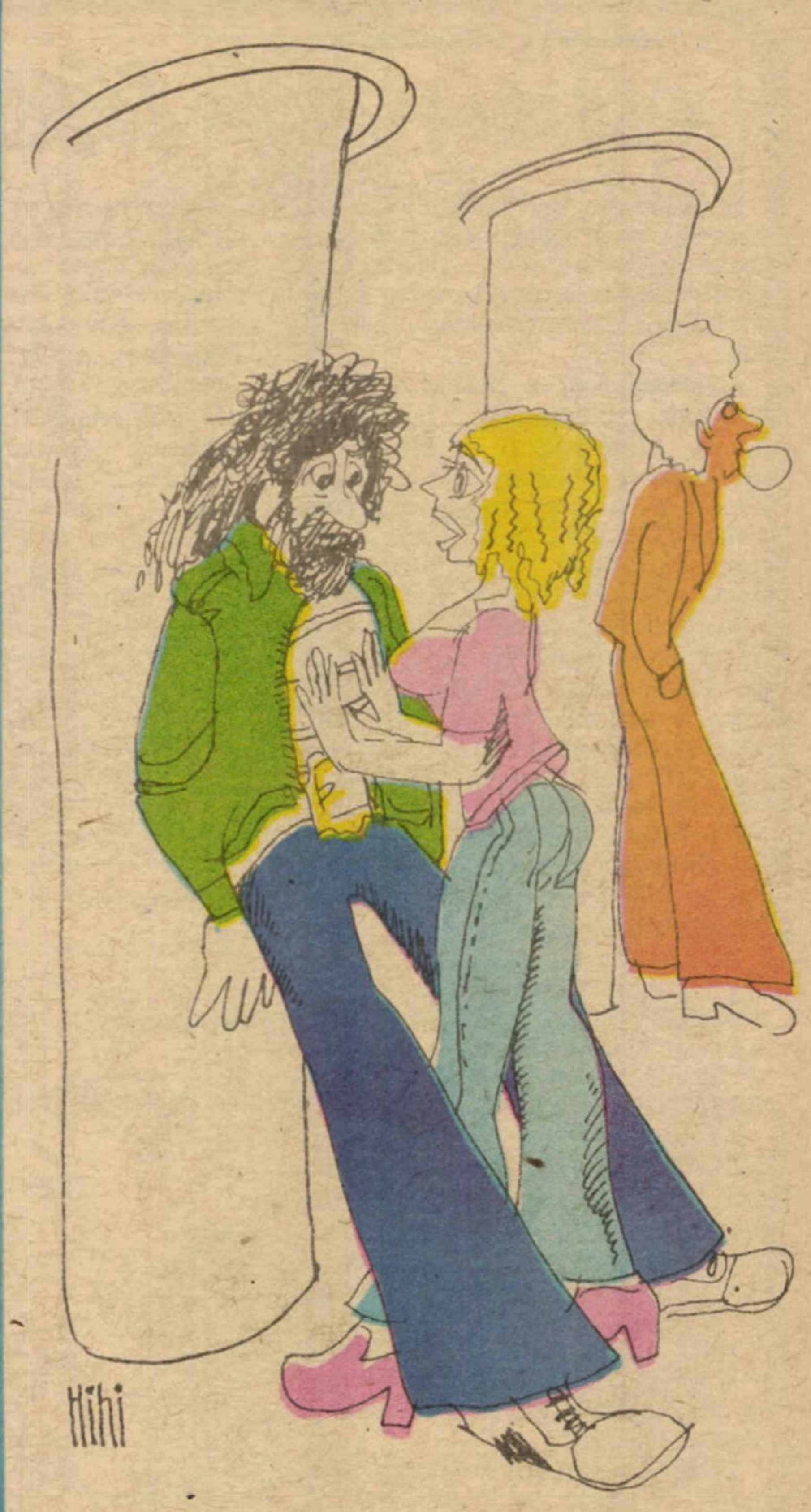
– Tudjuk, hogy fel szeretne már tűn ni, de várjon inkább nagyobb szerepre.

ÉRZÉKENYEK VAGYUNK

– Szerencséjére nem azt mondta, hogy csalók, hanem azt, hogy tisztességtelen haszonra tettem szert.

ALULJÁRÓBAN

– Velem akarsz ülni évekig, némán, a tévé előtt?

– Hagyja már ezeket a falus i pletykákat, amikor Ipper épp a libanoni helyzetet magyarázza.

– Október elseje óta is heti száz lottószelvénnyel játszik!

TÜNDÉRSZÉP ÓVODA

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy óvoda. Maga a tündérkirálynő építette, ő is rendezte be. Mit mondjak? Kacsalábon csak azért nem forgott, mert nem találtak elég szép kacsalábat alája. A szép óvodából egyvalaki hiányzott. Az óvónő.

Gyermek az akadt, hajaj! Ötször annyi, mint amennyit felvettek. Nehezebb volt bejutni ide, mint egy orvostudományi egyetemre, a nyugatinyelv-szakokra és a jogi karra együttvéve. Az óvoda körül szabad szombatokon és vasárnap nagy tömeg feketéllett. Az apukák és anyukák ide hozták kisgyermekeiket, lássák, ide fognak járni hamarosan. Mihelyt lesz óvónő.

Erre azonban csak nem akart sor kerülni. Mígnem ragyogó ötlete támadt a kerületi művelődésügyi osztálynak. Összehívta a felvett gyerekek apukáit, anyukáit, és ismertette a megoldást: vállaljanak ügyeletet a szülők, legyenek ők óvónénik, óvóbácsik, hiszen, ha otthon maradnak gyereket nevelni, akkor sem lenne, aki számonkérje a képesítést! Egyébként is, ha lehet tanítani képesítés nélkül az általános iskolában, miért ne lehetne ugyanezt tenni az óvodában is?

Az ügyeleti beosztást hamar elkészítették, egy szülőre heti négy óra jutott. Mondanom sem kell, a legjobban a gyermekek élvezték a dolgot. Apját, anyját hamar megunja a büdös kölyök, de a sok idegen szülő új színt hozott a játékba. Pedig tulajdonképpen mindenki azt a tevékenységet folytatta, amelyet nap mint nap csinált.

Kovács apuka például osztályvezető volt. Kis kartonpapírokra ráírta: könyvelés, üzemgazdasági osztály, előkalkuláció, utókalkuláció. Ezeket szétosztotta a gyerekek között, akik nagy élvezettel bújtak össze a papírdarabkák körül. Néha körbevették Kovács apukát, ekkor főosztályvezetői értekezletet tartottak, meghallgatták és egyhangúlag elfogadták a főosztályvezető kartárs beszámolóját. Még fegyelmit is kellett osztani, az előkalkulációból valaki megharapta az utókalkulációs osztály vezetőjét.

Kiss apuka — aki csapos volt egy kocsmában — talponállót rendezett be az óvodában. Néhány asztalt összetoltak, ez volt a pult, s a gyerekek — miután blokkot váltottak egy játék pénztárgépen — oda könyökölve fogyaszthatták a kakaót és az üdítő italokat. Sajnos, Kiss apuka nem tudott kibújni a bőréből. Saját szörpjébe rumot kevert (pontosabban a farzsebében becsempészett rumosüvegbe töltött egy kis málnát), s miután elénekelte, hogy „odavana virá gosnyár", kitették a szűrét az óvodából.

Amikor jó idő volt, építősdit játszottak a homokban. Elvállalták — Szabó apuka, építésvezető irányításával — öt homokvár felépítését, noha csak háromra volt kapacitásuk. Felvonultak mind az öt homokozóhoz, aztán egyiktől a másikig jártak. Így sikerült elérniük, hogy egyik homokvár sem épült fel határidőre.

A gyerekek roppant jól szórakoztak. Furcsa módon az anyukák alig jutottak szóhoz. Bár mindegyik ügyeletben voltak nők is, de ők csak főosztályvezető-helyettesek vagy konyhalányok lehettek.

Ez a zseniális módszer teljes mértékben áthidalta az óvónőhiányt, megvalósította az óvodai nevelés és a szülői ház egységét, s nemcsak az iskolára, hanem az életre is felkészítette az óvodásokat. Alkalmazását a kedvező tapasztalatok alapján országszerte megkezdték. Aki nem hiszi, járjon utána.

Gőz József

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

A négyéves Mancika igen rosszul viselkedik, s az anyja megfenyegeti, hogy ki fogja cse rélni egy jó kisgyerekre.

– Úgysem lehet – feleli M ncika.

– És miért nem?

– Hát ki lesz bolond egy jó gyereket adni egy rosszért?

SZABAB ÁR

– És mennyibe ke ülne, ha lenne?

TENOR

Gondoltam, lefutok a pagonyba. A pagonynál jobb helyet elképzelni sem lehet. Legalábbis így, lefutás céljára. A pagonyban mindig csend van, meg vízszag, s a parton fűzfák guggolnak ami szintén nem jár túl nagy zajjal.

Szóval inalok a pagony felé, s már jócskán a cserjésben csörtetek, amikor hallom, hogy dalol ám valaki a parton, akár egy szerelemtől ittas pacsirta. Az ösvény kanyarodik, s hát egy nagy bivaly teherautó áll a pagonyban, mindjárt a víz mellett. Delelni csaphatták ki, legelésszen kedvére. A nagy behemót teherautó kalickájában meg egy nagy behemót sofőr. Nem lehetett több huszonötnél, de már csodálkoznia kellett: ilyen rövid idő alatt hogyan is dagadhatott meg ennyire. Úgy látszik, a sofőrök természetes környezetükben dúsan burjánzanak. Nagy volt azon minden. A pocakja, a feje, az a csúf veres szakálla, nagy volt annak tán még a szája is.

De akármekkora volt a szája, mégsem ő énekelhetett, mert akkor a szakállának is mozognia kellett volna, ütemesen lengedezve, mint egy prézliszínű zászlónak. Meg aztán a hang fényes is volt, magas is volt, akár a távvezeték rézdrótja. Akkora fejből aligha jöhetett volna ki ilyen mézesen csurranó tenor.

Leültem egy vakondtúrásra, mert hosszú pagonyfutások végén a legnagyobb luxust sem tagadhatom meg magamtól. Füleltem.

Jóllehet, mély mívű tájékozottsággal nem hivatkozhatom tenorügyben, Abodyt viszont az anyatejjel szívtam magamba, s így csakhamar megállapíthattam, hogy Esteban Hidalgo el Goncalves de Los Conquistadores énekli a striguálét Andreas Pumpernickel „Remonda" című operájából, ott fenn a sofőrfülkében. Feltehetőleg magnószalagról.

Engem már akkor elfogott valami furcsa kis érzés. De még nem tudtam, hogy a vakond vacakol-e alattam, vagy csak a meghatottság teszi.

Esteban Hidalgo el Goncalves de Los Conquistadorest aztán Bronko Nagurski követte, a „Remonda" striguáléját a „Libicoca" dulcemirje. Aztán Jean-Marie Deogratias jött, Arnold Frostschutz, Volpone Rubirosa ... szóval korunk tenorfirmámentumának összes állócsillaga végestelen végig.

Magas cé-k szökdécseltek a sima vízen, csiszolt kavicsok módjára, kádenciák tüzes nyilai suhantak az ég felé és belcantóból font aranylasszó röppent, hogy átölelje a napot.

Akkor már tudtam, hogy mégsem a vakond kapirgál, hanem az őszinte megindulás. Tessék kérem, itt ül ez a nagydarab ember, a nagydarab teherautójával a pagony kellős közepén, s a világ legcsodálatosabb tenorjaival öntözgeti azt a kultúrszomjas lelkét, ami van neki. Nem csekélység ez, felebarátaim.

Az érzelem annyira erőt vett rajtam, hogy felálltam a vakondtúrásról és túlordítottam Gianbonifacio Krausst.

— Ki a kedvence?

— Mi van?

— Mondom: ki a kedvence?

— Ja? Hát a Csomós Mari.

— Úgy értem tenorban?

— He?

— Mondom: ki a kedvenc tenoristája?

— Ja? Hát a Delhusa Dzsoni.

— Akkor miért bömbölteti ezeket a világhírű operaénekeseket?

— Mi?

— Azt kérdezem: akkor miért bömbölteti ezeket a világhírű operaénekeseket?

— Ja? Jó kérdés. Hát mert a vékony hangjukkal elkergetik nekem a szúnyogokat. Világos?

Ezt követőleg hazaszaladtam, ahol szeretteimet a legjobb egészségben találtam.

Peterdi Pál

SZILÁGYI GYÖRGY:

LÁTTA-E MÁR LÓDENBURGOT ÉJJEL?

A PIFTA delegációjával szerencsém volt részt venni a dél-amáliai UNTÁM fesztiválon, amelynek megrendezésére a sóderlandi Lódenburgban került sor.

Óriásgépünk, a matyó motívumokkal telepingált, borjúszájú Bőing, alkonyatkor, a tenger felől érkező köddel együtt ereszkedett le a sóderlandi amerikai támaszpont, a West Morzsi katonai repülőtér betonjára, ahol tiszteletünkre teljes létszámban felsorakozott előttünk a lódenburgi Hektor Mamamuff Dervis- és Sámánképző Főiskola ösztöndíjas magyar hallgatóinak tíztagú csoportja. Az üdvözlőbeszédet Alfréd Géniusz Repeta, a főiskola rektora tartotta, miközben a fejünk fölött, külön erre a célra szerződtetett kondorkeselyűk írtak le — tört magyarsággal — tiszteletköröket.

A megkapó jelenetet filmre rögzítette a Western Libucid Kinostagnál helyszínen tartózkodó operatőre, és a hazulról erélyesen kiküldött Szesszelwerth Ottó, a Magyar Felevízió filmriportere is.

Az ünnepélyes repülőtéri fogadtatás után házigazdánk, a török származású Tefil Furuya Sekiflim, a PETITE magyar szekciójának ingamestere társaságában, különgályánkon a Tasziga-tó közepére épített Fatagilla stadionhoz eveztünk és elfoglaltuk helyünket a délszaki növényekkel és titkosrendőrökkel befuttatott díszpáholyban.

Tolmácsunktól, Vihorlátné Aranyos Gyugyikától, aki a BETÉVE-egyezmény keretében ötödik éve tanít magyar slamasztikát a lódenburgi Viktor Klasszmann Intézet hárgenológiai tanszékén, megtudtuk, hogy a fesztivál szereplőinek többségét mammutgázsival szerződtették erre az éjszakára.

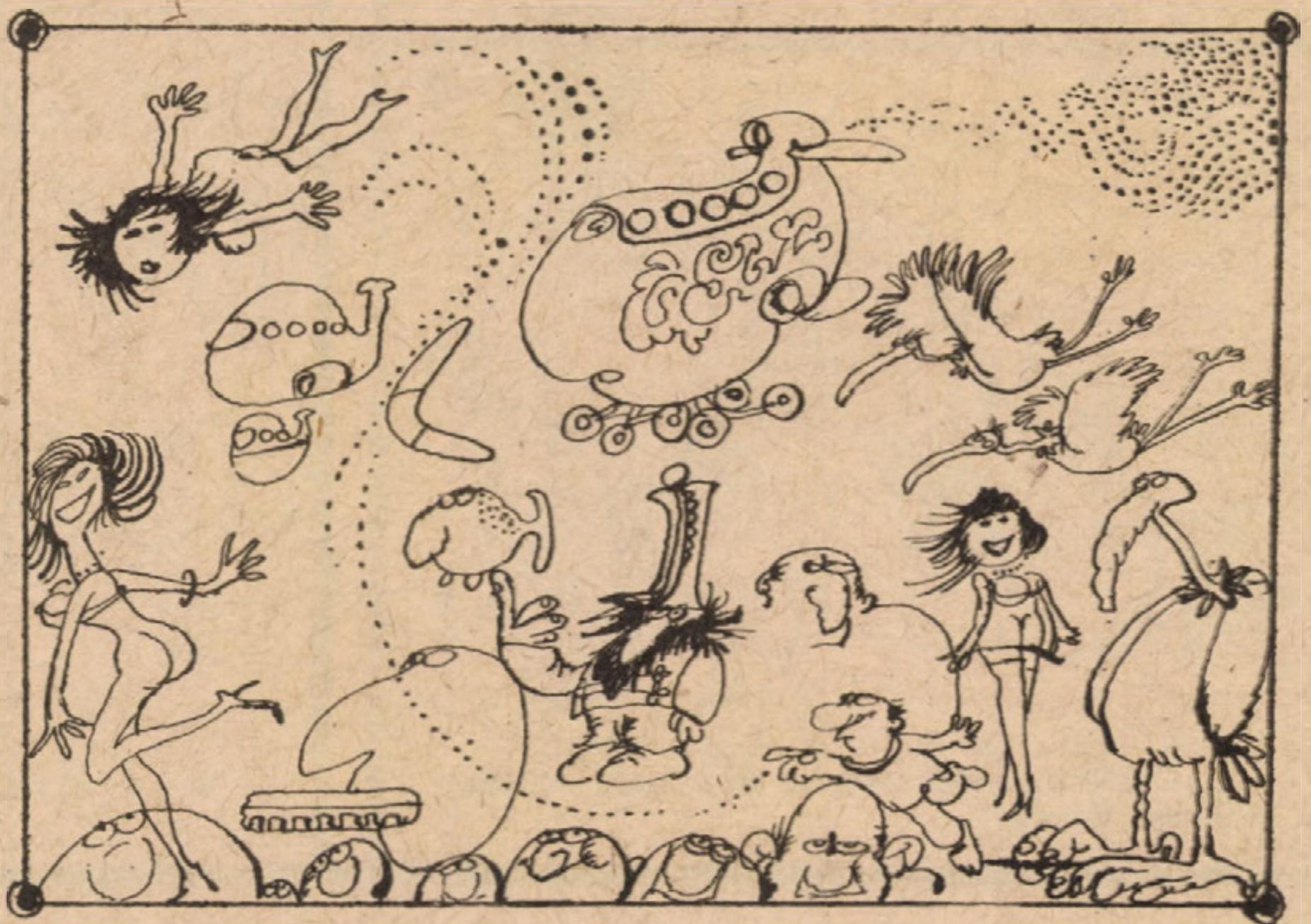
Például Ursula Morzsola, flamand hastáncosnő, hetvenezer deftert kapott azért a néhány percért, hogy eltáncolja a népszerű dél-amáliai köldök-rumbát!

Itt jegyzem meg, hogy mi sem panaszkodhattunk az ellátásunkra. Delegációnk minden tagja 45 defter költőpénzt kapott a PIFTÁ-tól, ami megfelel 500 régi makulának. Ennyi pénzért akár 15 kiló szárított sampucnit is vásárolhattunk magunknak, ha a gyomrunk el tudta volna viselni a számunkra kissé szokatlan trópusi pókhusit.

Hazatérésünk után ezért voltunk tele mindnyájan defterrel, amit végül is a Gyengén Fejlett Országok Valutakirendeltségén váltottunk be magyar forintra.

Most pedig néhány szót a műsorról, amelyből toronymagasan kiemelkedett a népszerű angol filmkomikus, Baldower Snorrermann énekszáma, aki legújabb filmjéből, a Nyilvános illemhely (Evrybudi) című musicalból adott elő pompás részleteket.

Tanúi lehettünk egy mesteri állatidomításnak is. Bóvele, a táncoló tükörponty, a szó szoros értelmében a műsor „fénypontya" lett! Idomítója, Wimmedli kapitány, akinek éneklő delfinjét a pancsolettói operaház szerződtette Brunhilda szerepére, most édesvízi halakkal foglalkozik. Nem kell szakértőnek lenni, hogy az ember megállapítsa: Bóvelét is előbb-utóbb elszipkázza tőle valamelyik jónevű táncegyüttes, vagy halászcsárda...

A baráti Ropográdból érkezett a fesztiválra két táncdalénekes. Altschuler Pistalenko és Masenyka Targoncája. Biopon Maximovics „Ukrán biciklisták" című világhírű operettjéből énekeltek egyveleget, olyan mély átéléssel, hogy a szünetben a stadion milliomos közönsége megrohanta a kerékpármegőrzőt és felvásárolta az ott fellelhető összes biciklit.

Kiugró sikere volt a porond művészetét reprezentáló világhírű Baveled ugrócsoportnak. A páratlanul tehetséges Baveled fivérek — Karl Baveled, Alex Baveled és Franz Baveled — a szomszédos Suszter-szigetek legfényesebb varietéjéből, az Yweldéből ugrottak át a lódenburgi fesztiválra.

Lelkesen ünnepelte a közönség az NDK füttyművészét, Mitte Bhédelt, és az NSZK-ból érkezett légies megjelenésű Erna Panzerrollent, aki egyéni koreográfiájú balettfantáziájával hengerelte le rajongóit.

Három csehszlovák szájharmonika-virtuóz, Vaclav Cédulka, Ottokár Okoska és Vrnek Laposra, bekötött szemmel, háló nélkül, guggolva szájharmonikázott. Nagy derültséget keltett, amikor a számuk végén lenyelték a szájharmonikájukat, amiről kiderült, hogy nem is szájharmonika, hanem knédli.

Fellépett a műsorban egy magyar állathangutánzó művész is, Tusóci Önger Mór, aki olyan élethűen utánozta a verébcsiripelést, hogy a közönség soraiból többen madáreledelt szórtak eléje, mert verébnek nézték. Ráadásként pacsirtahangon elénekelte a „Nem messze van ide Gyömrő, ahol álmodozom önrő'..." című pusztai kesergőt, amire még a Fatagilla stadion zászlórúdján gubbasztó kondorkeselyűk is felfigyeltek, és el akarták ragadni őt, mint énekesmadarat.

A világ legerősebb embere, a bolgár Tódor Jantev pedig addig erősködött a rendezőbizottsággal, amíg sikerült neki a gázsiját a duplájára felemelnie.

Volt egy műsoron kívüli szám is: a PIMF dodonai tagozata elnökének csinos titkárnője, Elissza Kapababa annyit ivott a fuldegár cserje bogyójából erjesztett méregerős gyümölcsléből, hogy felrohant a színpadra és megzavarta a magyar származású indián bumerángművész, Tomahawk Nimród mutatványát, aki zavarában őt hajította el bumeráng helyett. Csupán a kedvező széljárásnak köszönhető, hogy a becsípett asszonyka sértetlenül repült vissza oda, ahonnan jött; a híres amerikai rulettszakértő, Slimmy Furth West ölébe.

A káprázatos műsor után Dél-Amália leggazdagabb embere, a görög származású Mikorisz Menesztesz hintaszékgyáros, a fesztivál vendégeinek tiszteletére fogadást adott a Bulvár Hinterlandon levő kastélyában.

Már a bejáratnál kellemes meglepetésben részesültünk. Mindenki kapott egy miniatűr összecsukható hintaszéket, amelybe egy manikűrkészlet, egy tranzisztoros rádió, és egy köteg, füstszűrővel ellátott színes toalettpapír volt beépítve.

A zenét Elvisz Hazavisz beatzenekara szolgáltatta, amelynek tagjai egy vízzel feltöltött akvárium fenekén, békaembernek öltözve játszották a tüzes dél-amáliai melódiákat.

Mindenki eljött, akinek nevét naponta olvashatjuk a világlapok címoldalain.

A díszterem közepén két japán filmsztár — Apika Sokasava és Itzuka Kitsiyuku — feltűnést keltő toalettben, meztelen hátsótesttel ropta a dél-amáliai nemzeti táncot, a faringoseptet.

Nem kisebb feltűnést keltett flitteres hálózsákjában a finn korcsolya-csillag, Unja Vidinnen, akinek vőlegénye, az egyhelyben ugrálás nyugatnémet világbajnoka, Wilhelm Hallengem is benne volt a zsákban.

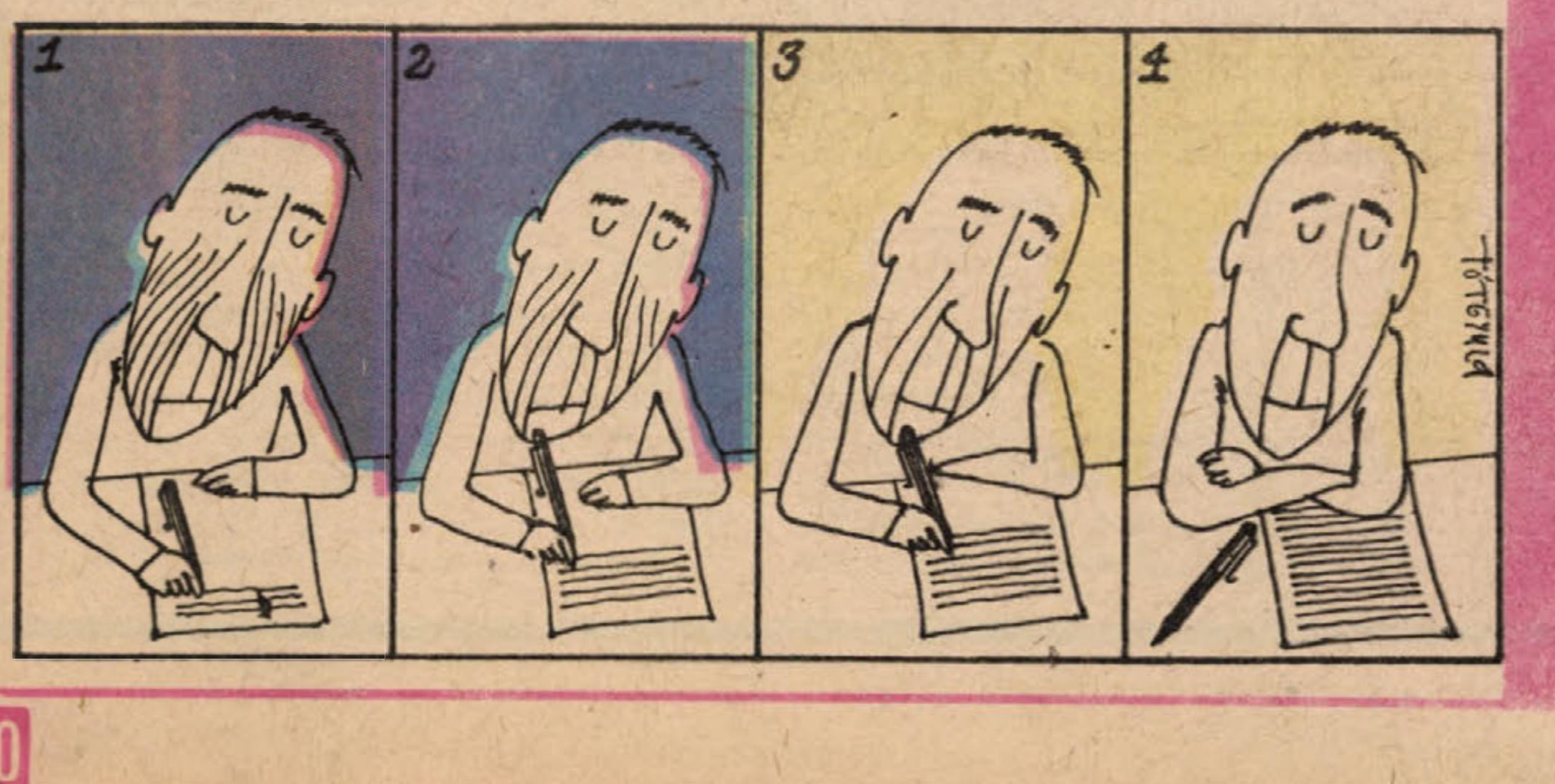
A dúsgazdag angol kőműves, Malter Scott, magánléghajóján érkezett a fogadásra, a delejes vonzású holland szexbomba, a szépséges Babala Röppenbaum társaságában.

Saját idomítású strucca hátán ügetett a bárpulthoz az exhibicionizmusáról ismert jemeni ornitológus, dr. Hatiga Ludtam, egyetemi madársegéd, az egyik legritkább madárfajta, a duplafenekű edőcze felfedezője.

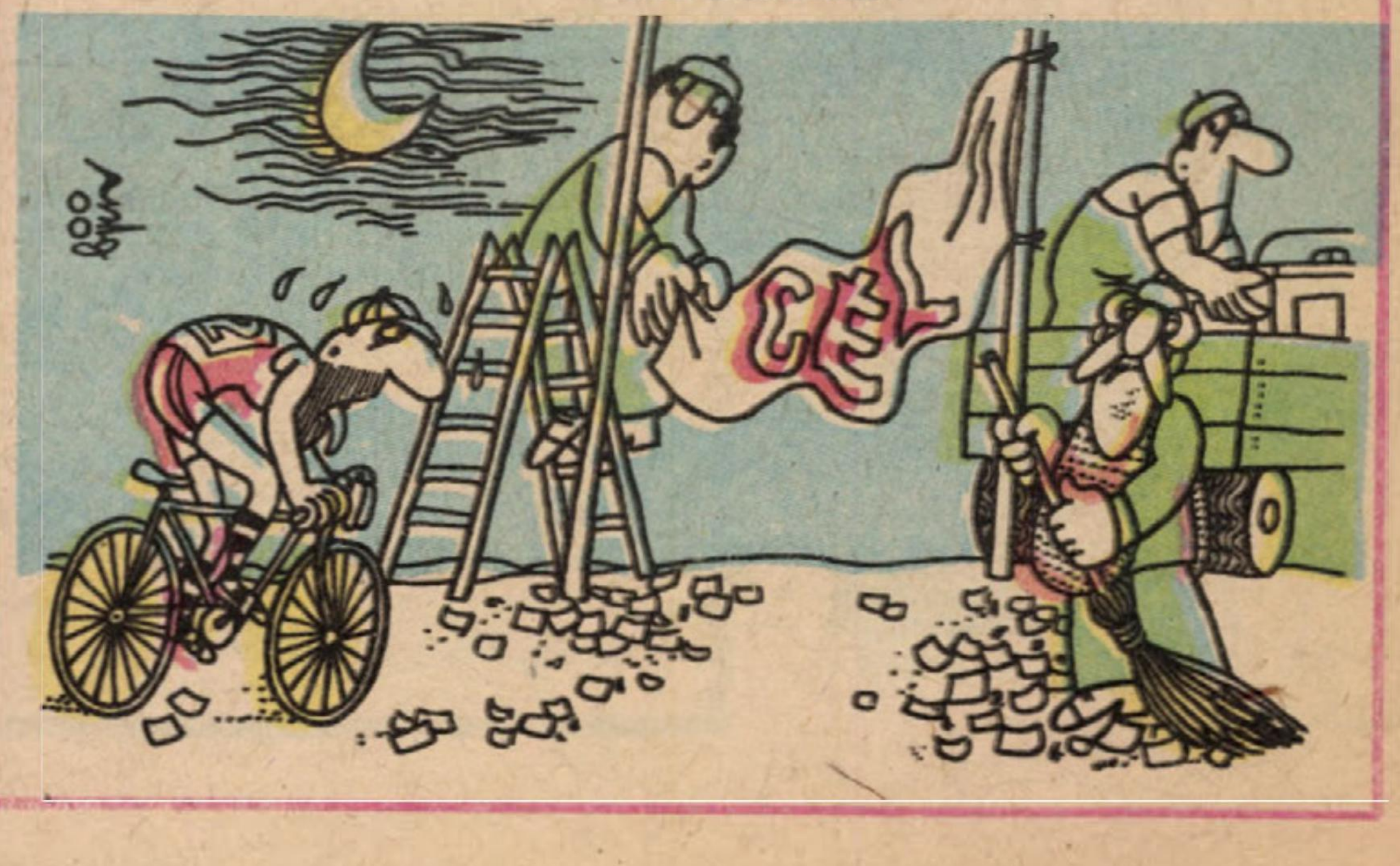
Tolókocsin karikáztak körülöttünk a némafilm aranyéveinek előrehaladott korú hulló csillagai: Stefa Puffo, Inge Slingelt, Etvasz Kopasztasz, Lina Tinef, Amita Mami, és Guszti Nikkelfinger.

Szívünkben egy felejthetetlen éjszaka emlékével hagytuk el hordágyainkon Lódenburgot, amelynek egén — miközben gépünk belefúrta magát a napfelkeltébe — még sokáig ott villogtak a Fatagilla stadion tarka neonfényei és a hajnalban kitört polgárháború torkolattüzei. De azt már nem az UNTÁM rendezte...

NÉVTELEN LEVÉLÍRÓ

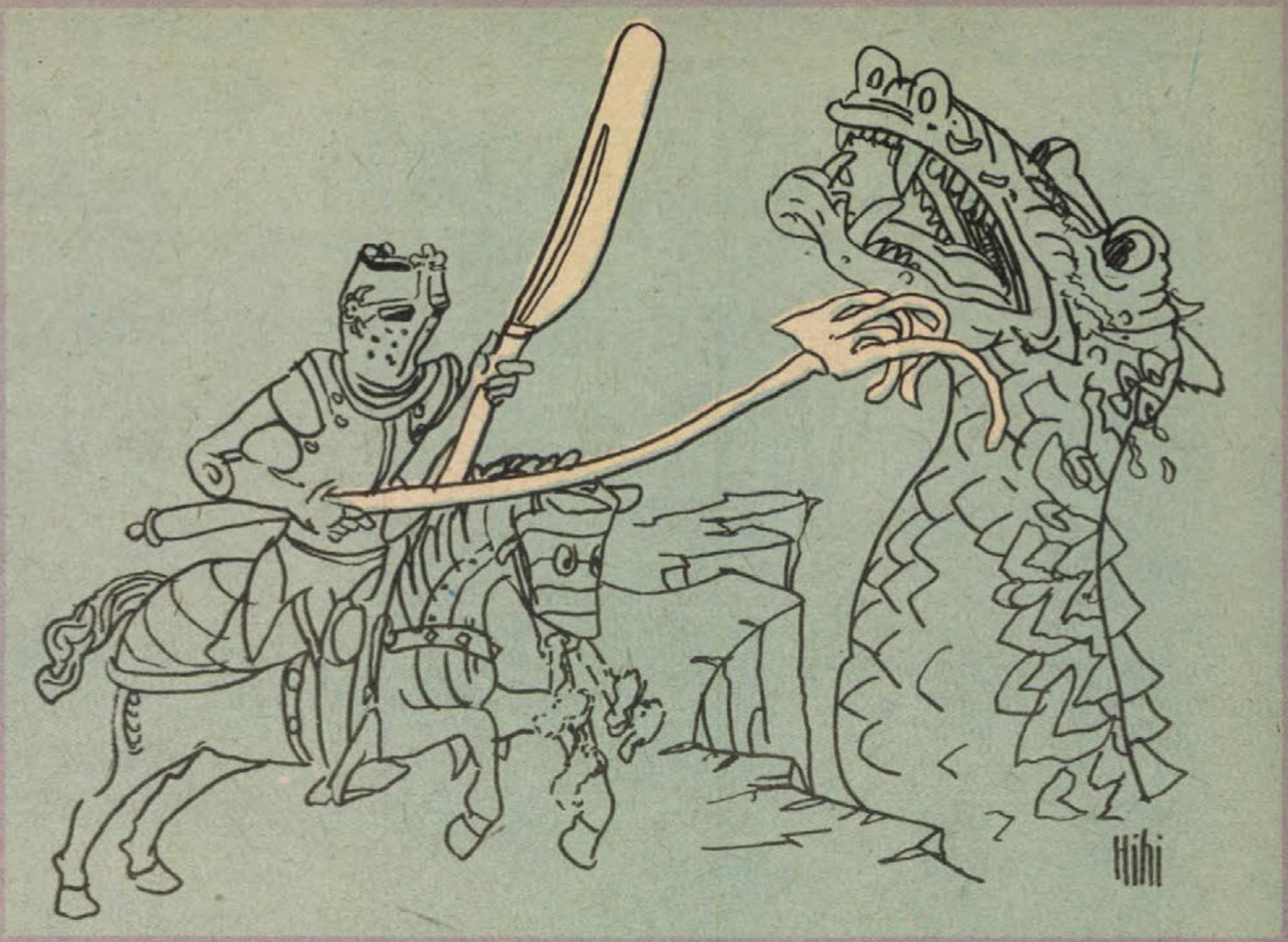

KÜZDŐSZELLEM

PLÉH

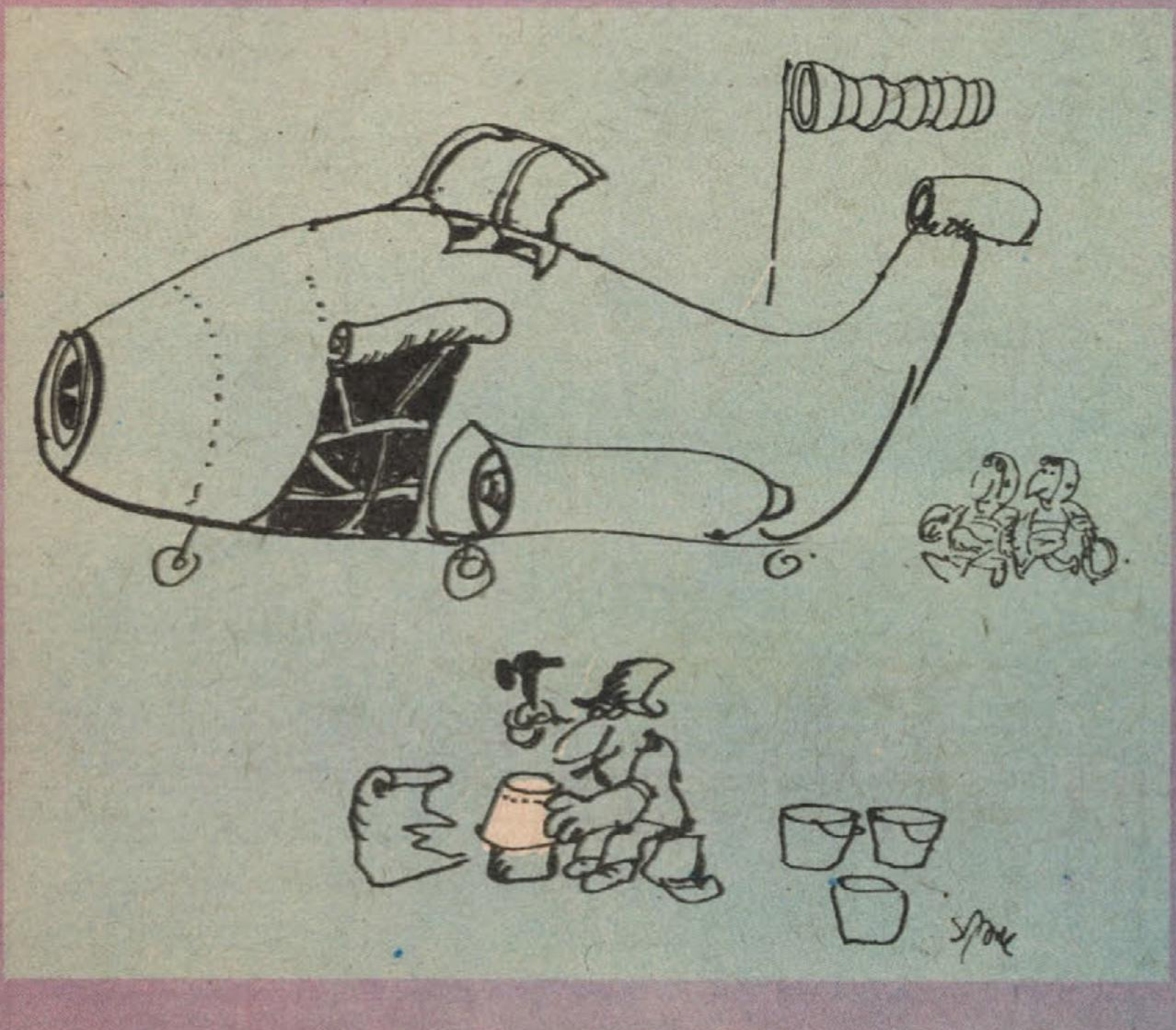
DALLOS, HEGEDÜS, FÜLÖP,
LEHOCZKI, SAJDIK, BRENNER

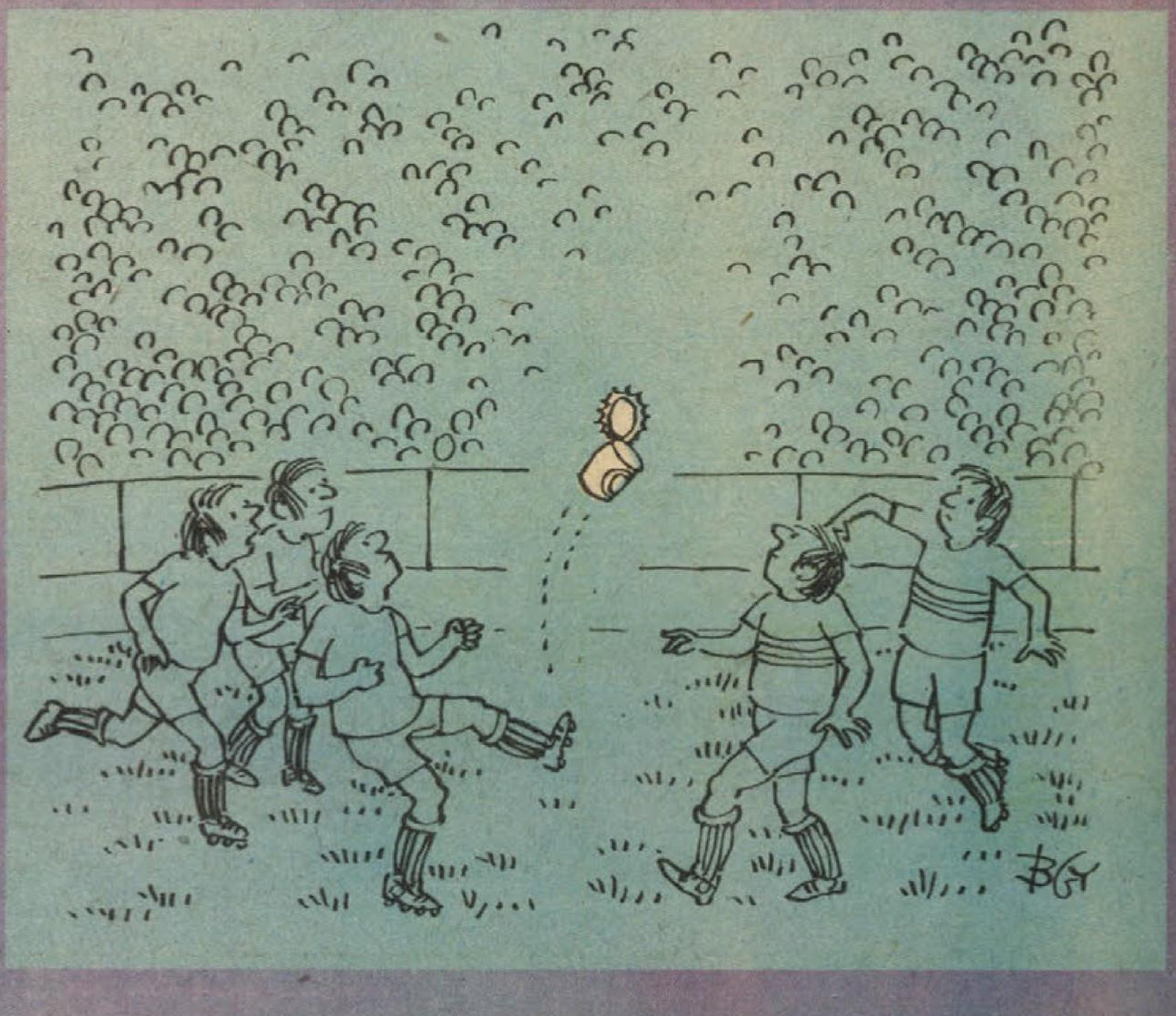

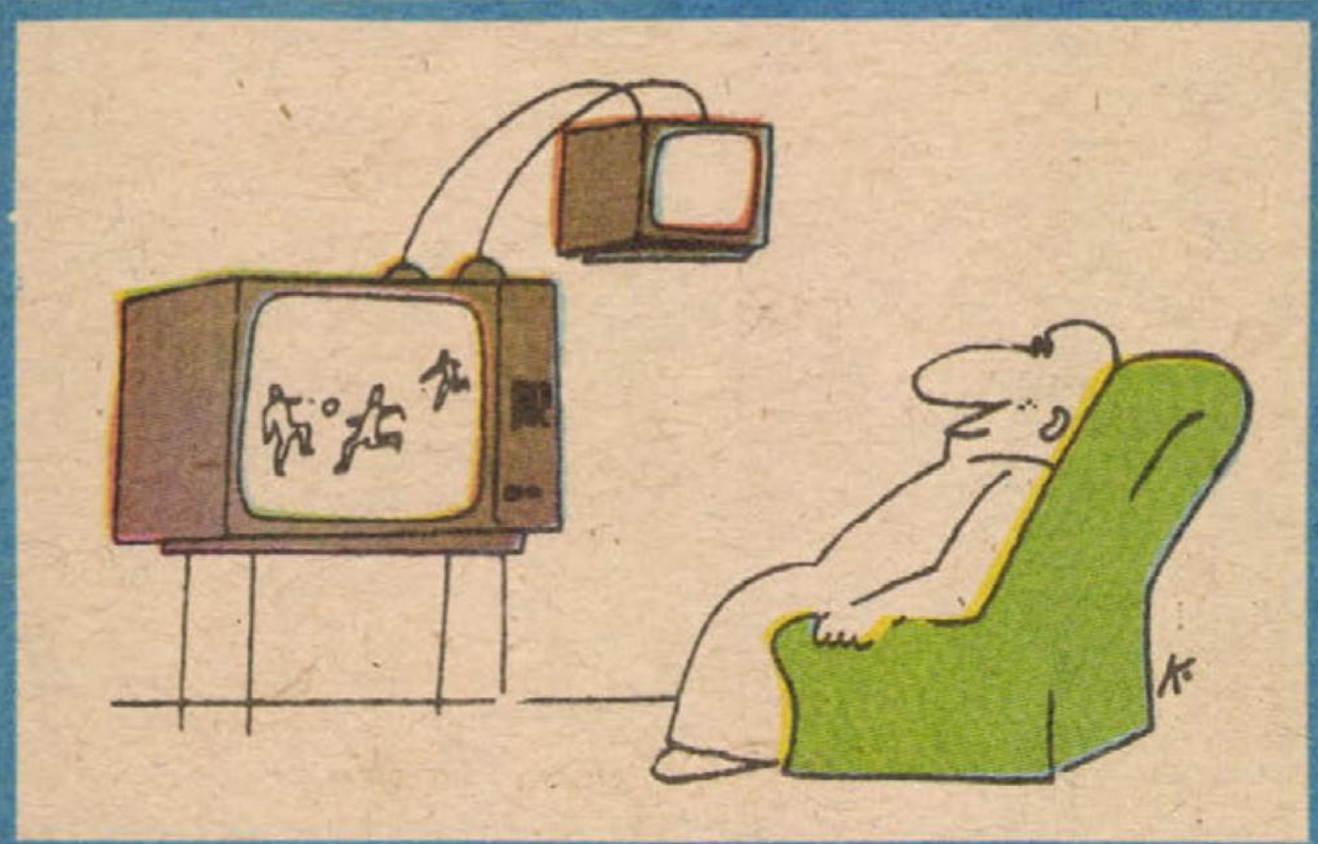

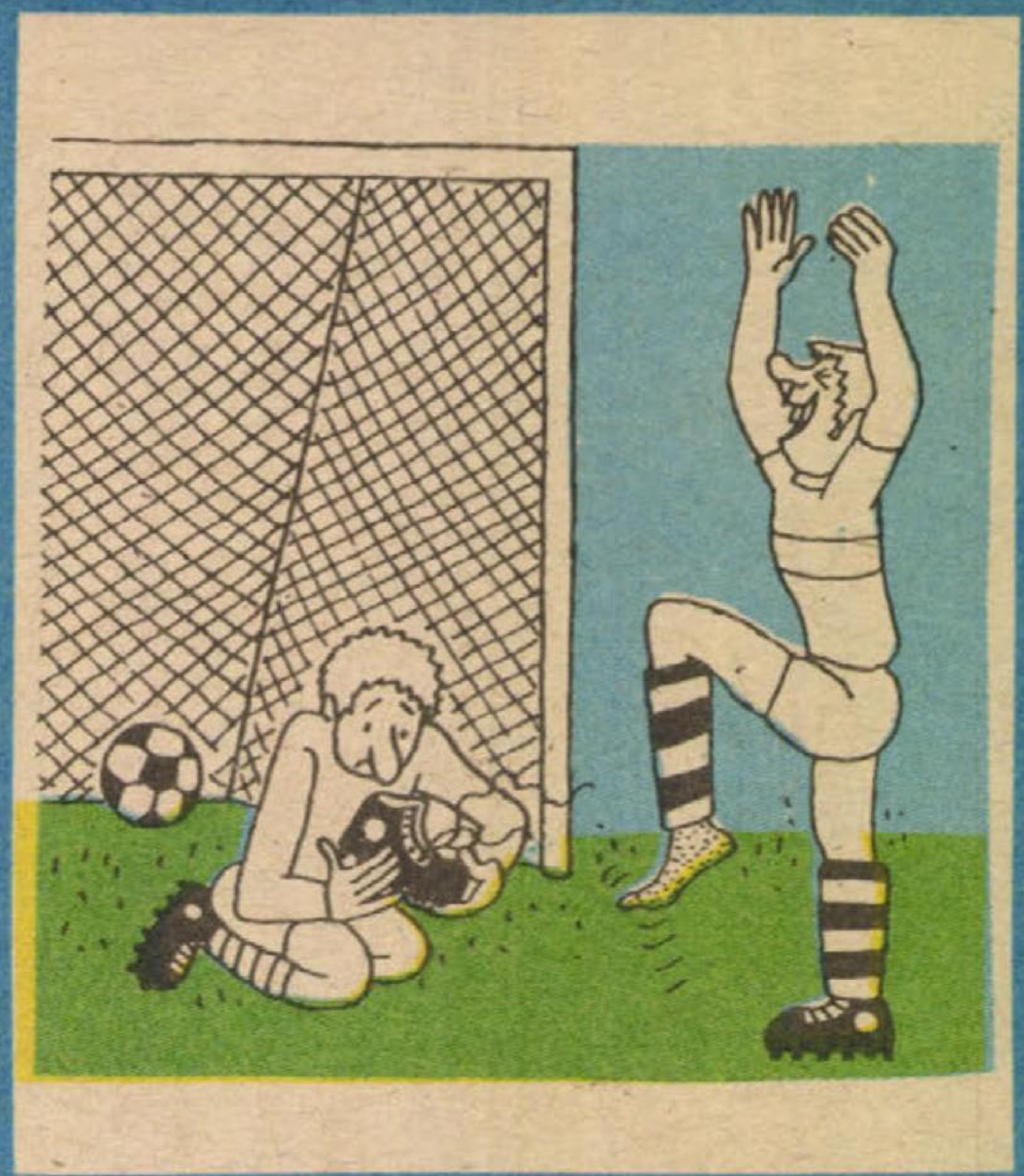

IMPORT HUMOR

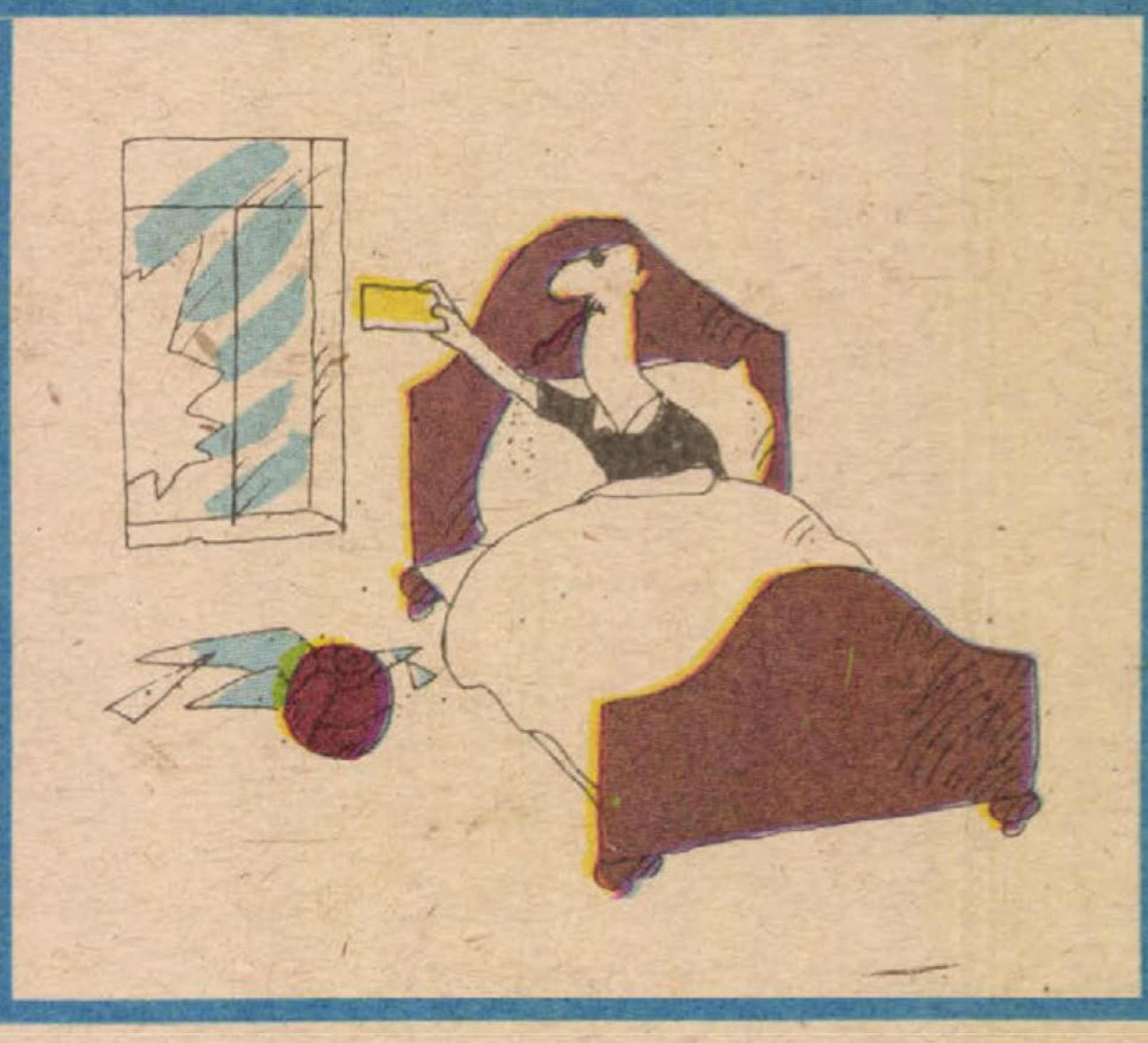
Fociviccek a nagyvilágból

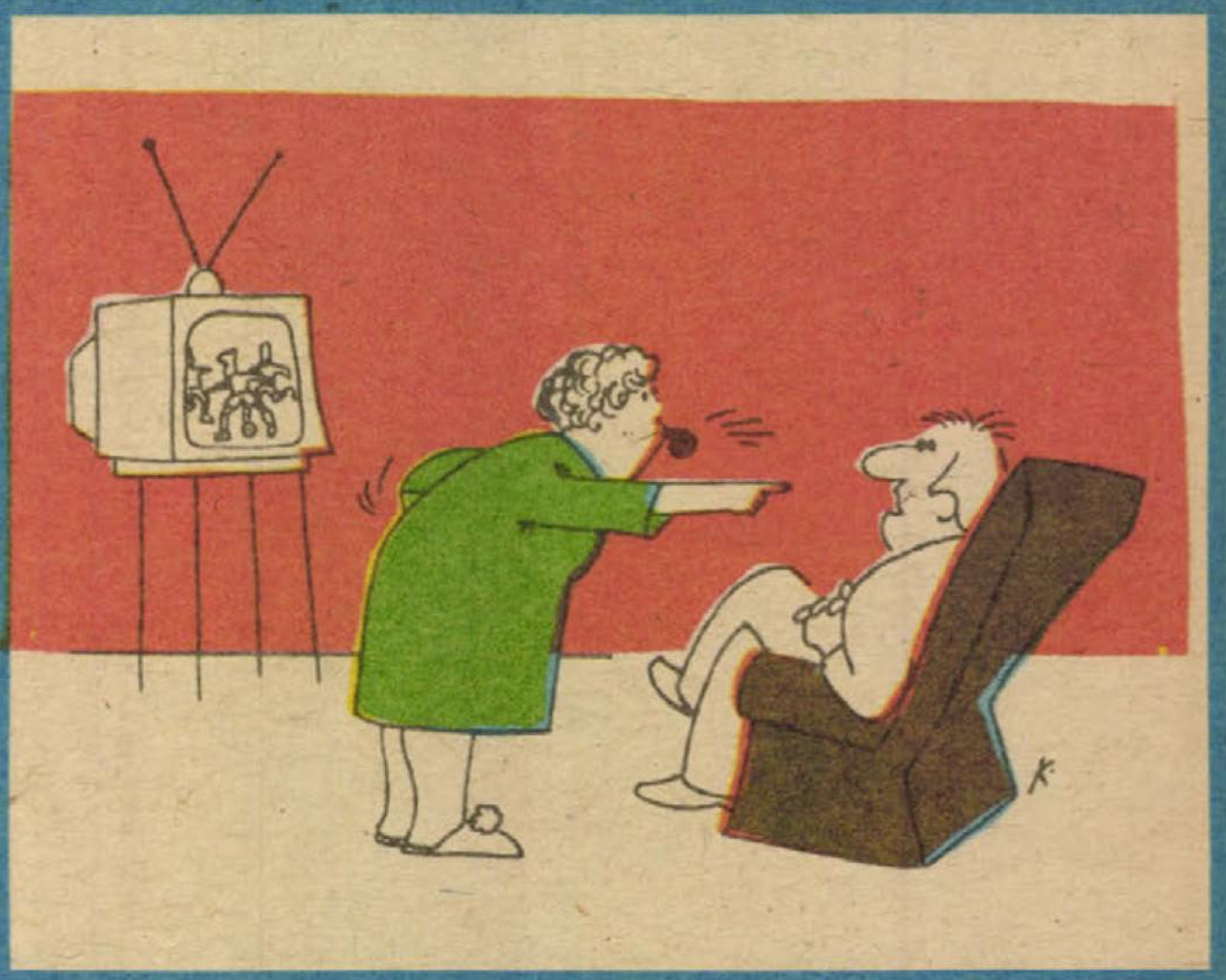

MAKÁMA LEGFŐBB ELVTÁRSAKHOZ

Kedves elvtársak!

Örvendezem én minden sikeren, ha felépül egy ház, egy klubterem, és elsírom magam, ha ezredszer láthatok a TV-híradóban átvágott szalagot — az eredmények felderítenek, de szememről pár könnycsepp lepereg, ha új bölcsőde, ovi születik, és „birtokukba veszik” a kicsik. Ám higgyék el, a frász esz meg a láz ráz, ha éveket késik egy beruházás. Igen, örülök én a sikeren s felháborodom minden „sikeren”, jó hát, hogy krumplitermésünk nagy ma, inkább krumpli mint bor (minek Nagyfa?), legfeljebb az elgondolkodtató, az embernél mért kapja olcsóbban a disznó?

Tudjuk, van róla több határozat, vidékre vinni némely gyárakat, ebben csak az elgondolkodtató, mért erősebb pár gyárigazgató önöknél, kik a döntéseket hozták — e diriket le mért nem fokozzák? S ugyan örvendek minden sikeren, és keseregni nem a kenyerem — úgy érezzük, hogy rámegy a gatyánk, ha nem figyelnek jobban oda ránk, hisz dolgozhatnánk szépen, rendesen, mint csillag ahogy az égen megyen, ha jó norma lenne s nem órabér, ha nem fújna szemünkbe „szembe szél”.

Oly fura kérések is kerengnek: tartassák be a munkafegyelmet, hogy ne legyen inflációtéma s ne írjon könyvet Csikós-Nagy Béla, hogy ne legyen... node elég ennyi. Jő idő, mikor csak bért szabad emelni, nem lesz szükség a protekcióra, hiánycikk se lesz, csak mutatóba, nem lesz valutaseft, se Skodára váró...

Tisztelő hívük:
A GYALOGJÁRÓ

Ui.: Közkívánatra közvetítette: **Pető Miklós**

TIT-ELŐADÁS

— Tudja, itt jó meleg van, és ezalatt nem üthet el valami autó.

MAGAS KITÜNTETÉS

ÉRMEK ÉS ÉRDEMEK

– Saját kérelmére kinevezték és kitüntették!

Aszongyák

hogy új (és egyelőre a világon állítólag egyedülálló) szolgáltatást vezetett be az NSZK-ban a kieli posta: a hívó fél néhány percig verseket hallgathat a költő előadásában.

Ez kellemes újítás, sokkal jobb édes lírai verseket hallgatni, mint az esetleges téves kapcsolás esetén elhangzó savanyú (vagy keserű) gorombaságokat, a tajtékzó főnök pedig (érdekes, hogy mennyivel több főnök tajtékzik, mint amennyi beosztott) a tajtékzás tetőpontján, amikor már maga is megijed a saját haragjától, gyorsan felhívatja a (természetesen csinos, ez is hozzátartozik a dologhoz) titkárnőjével a versmondót és az olvatag líra hatására a tajtékzás menten csicsergéssé vagy fuvolázássá változik, és a beosztott közben szép csendesen kiosonhat a szobából, s mire visszatér, már egy lírai hangulatú, költői lelkületű főnököt talál, aki nemhogy gorombáskodnék a beosztottjával, de örül, hogy a beosztottja nem gorombáskodik vele, de ez még semmi, tessék csak elképzelni, ha már Byron idejében lett volna versmondó telefon (de még telefon se volt, nemhogy versmondó telefon), s valaki a Don Juant kívánta volna hallani a szerzőtől, tessék elképzelni, mit kellett volna fizetnie háromperces alapon, hiszen a Don Juan (csak a vers bevezetés, jegyzetek és minden egyéb nélkül, a magyar fordításról beszélek, persze) 570 (ötszázhetven) oldal, igaz, hogy a takarékos költészetbarát négysoros verseket tárcsázhat, sőt van egy még olcsóbb megoldás is, nem a telefonversmondót tárcsázni, hanem egyszerűen levenni a polcról a könyvet és elolvasni a verset.

Itt csak az a bökkenő, hogy az emberek — általában, tisztelet a kivételnek — jobban szeretnek telefonálni, mint olvasni.

(gergely)

TÜCSÖK és BOGÁR

DIVAT

Megunni lehet, de elnyűni nem

Aki viszont unja, alighanem egy kissé nyűtt lehet!
(Az Ország-Világból ollózta Pünkösti Árpád kollegánk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

— Ha Jónyernek nem megy a játék, a csapattal sincs baj. Ez a tapasztalat — mondja a válogatott edzője.

Úristen, csak nehogy formába lendüljön!
(A Népszavában észlelte Varga Lajos, leninvárosi olvasónk)

Készül a műlyégpálya

Lyóságos ég, de ilyesztő salytóhiba!
(A Vas Népe c. lapból ollózta Stieber Csaba, szombathelyi olvasónk)

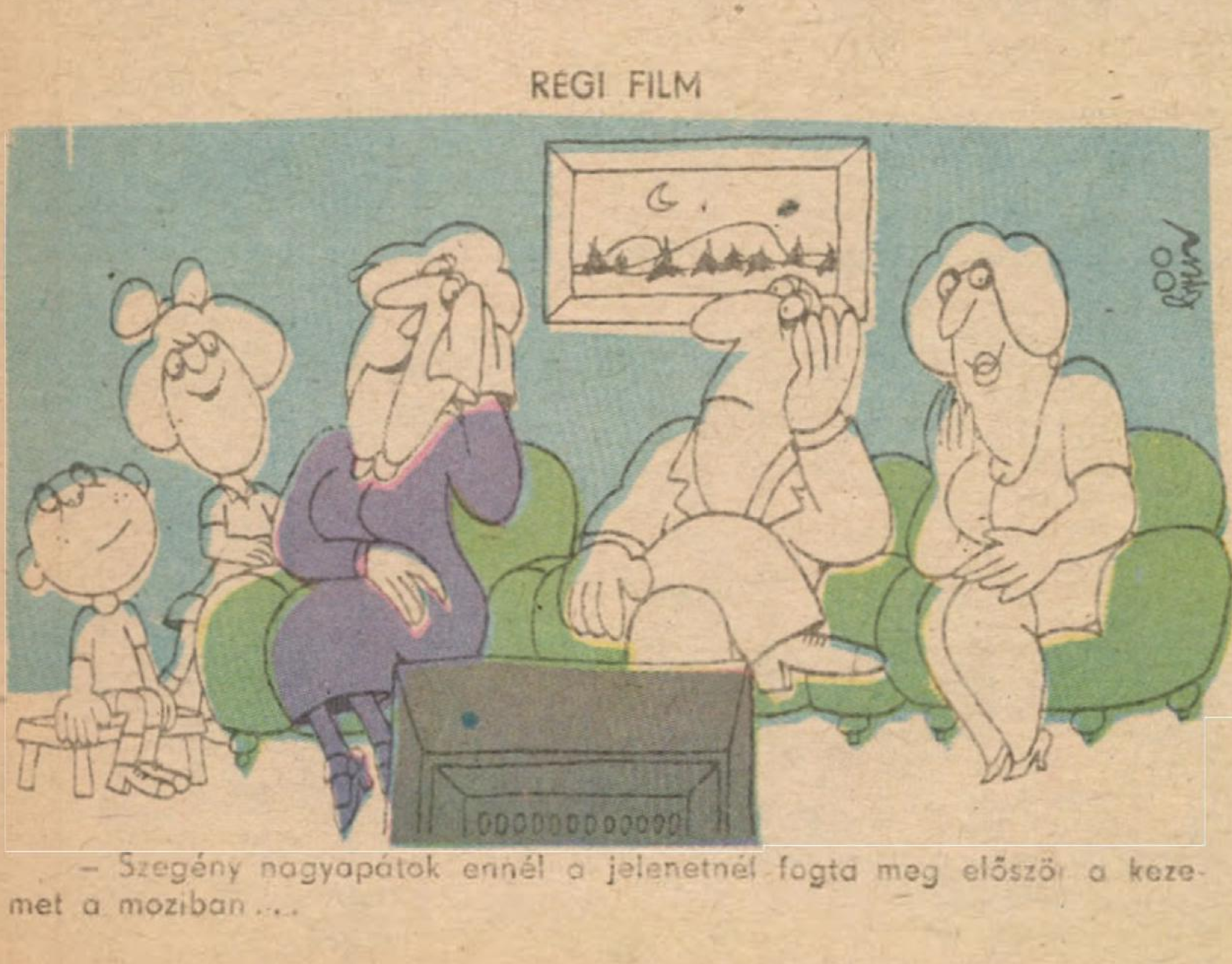
nem változott, ismét kiderült, hogy az Ú. Dózsa addig nem számíthat sikerre nemzetközi porondon, ameddig védelmét nem fajsúlyosabb játékosok alkotják, s támadásait nem az öncélú adogatások jellemzik.

Hát akkor bizony tessék csak gyakorolni azokat az öncélú adogatásokat!
(A Népszabadságban fedezte fel Gohiba József, móri olvasónk)

— Azt reméltem, hogy mi huszonnyolcasok, mi félszavakból is megértjük egymást. Nem tudja, mi a borjúvesés?

REGI FILM

— Szegény nagyapátok ennél a jelenetnél fogta meg először a kezemet a moziban . . .

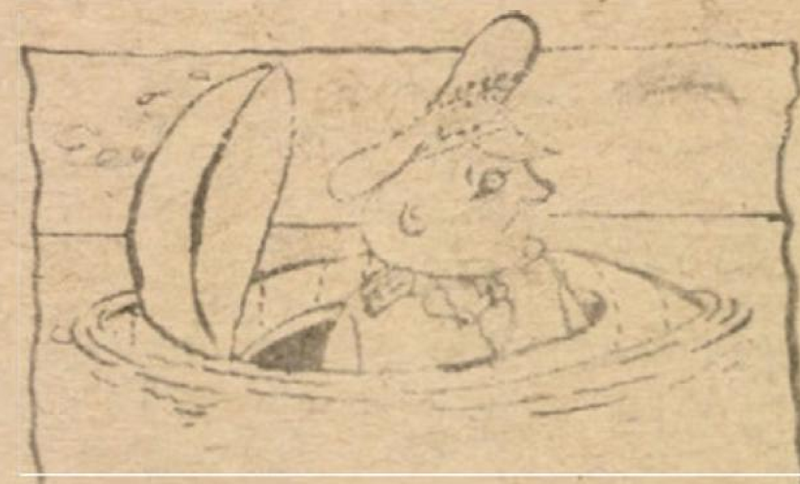
SZILÁNKOK

JAVÍTÁS

— Szerelő úr, mikor jön hozzánk javítani?
— Csak annyit tudok mondani, hogy még ebben az évszázadban. De feltétlenül legyenek otthon!

ELISMERÉS

— Az idén két hetet töltöttem Magyarországon. Csodálatos ország! — mondta a magyar tengerjáró hajó kapitánya.

OK ÉS OKOZAT

Vannak olyan rosszul vezetett éttermek, ahol a vendég is fogyóeszköz.

NAGYRATÖRŐ RENDEZŐ

Fel van háborodva, hogy nem rá bízták a Marx tér rendezését.

ANYAGIAS SZEMLÉLET

— Mit gondol, ez a Beethoven mellékessel együtt mennyit tudott összeszedni egy hónapban?

ÉLETÚT

— Életemben egyszer szerettem volna boldog lenni, de mindig az voltam, s ez egy kicsit unalmas...

ÉRDEKLŐDŐ ANYA

— Mennyivel emelték a fizetésed, fiam? Csak azért kérdezem, hogy tudjam, mennyi az az összeg, amelyből továbbra sem adsz haza egy fillért sem.

GRATULÁCIÓ

— Gratulálhatsz, gyűrűs menyasszony vagyok.
— Gratulálok. És mióta?
— Harmincöt éve.
— És az esküvő?
— Erről még korai lenne beszélni. Előbb ismerjük meg egymást alaposabban.

TENYÉRJÓSNŐ

— Nem akarok dicsekedni, de én már kesztyűből is tudok jósolni.

ANYAI ÖRÖM

— Örülök, hogy a fiam börtönben van. Ott legalább nem csavarog, nem vét a törvény ellen.

Galambos Szilveszter

MINI-TÁRLAT

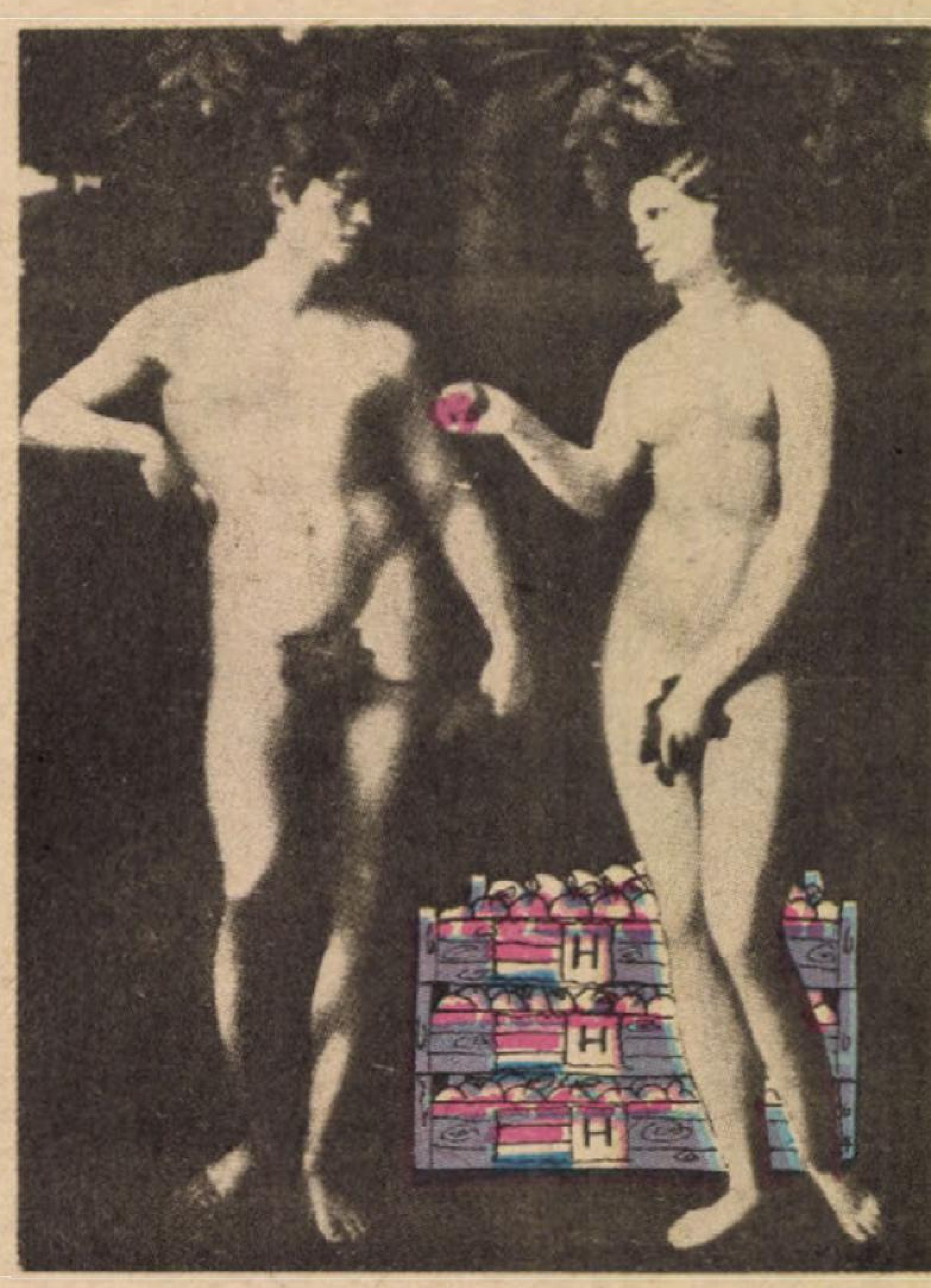
Szegvári Tamás összeállítása

George Stubbs: Hölgy és úr hintóban

Goya: Korsós lány

– Finom! Exportból visszamaradt!

TRIBÜN

Pradt, az SV Walhof kapusa védett egy lövést. Sebert, a hátvéd ebben a pillanatban azt hitte, hogy a játékvezető szabadrúgást ítélt a javukra. Kikapta hát a kapus kezéből a labdát és letette, hogy elvégezze a szabadrúgást. A játékvezető erre — kezezés miatt — tizenegyest ítélt az SV Waldhof ellen. Belőtték, így lett 3:3, így ment el az egyik pont. Sebert nem játékostársai vállán hagyta el a játékteret.

David Moorcroftot, az FC Liverpool tizenhétéves szurkolóját a Nottingham Forest elleni meccs után, botrányos viselkedésért 400 font megfizetésére ítélte a bíróság. Moorcroft:

— Felháborító ítélet. Csak azért köptem le azt a nottinghami szurkolót, mert forró teát öntött a fejemre. Ilyesmiért ötven fontnál többet egyszerűen nem lehet ítélni.

Chuck Wepner, nehézsúlyú profibokszoló mondta:

— Amikor bokszolni kezdtem, 186 centi volt a testmagasságom. Aztán alulról felfelé annyi ütést kaptam az államra, hogy ma már 190 centi vagyok.

Tom Edur, a Pittsburgh Penguins jégho-kicsapatának védőjátékosa a Jehova Tanúi nevezetű vallásos szekta tagja lett és visszavonult a sportolástól. A Penguins ezt követőleg két teljesen kilátástalan mérkőzését megnyerte. David Rubinstein, a csapat menedzsere:

— Az isten kiegyenlítette a számlát. Átigazolta tőlünk Edurt, de lelépés fejében adott két csodát.

(p. p.)

A HALOTTLÁTÓ

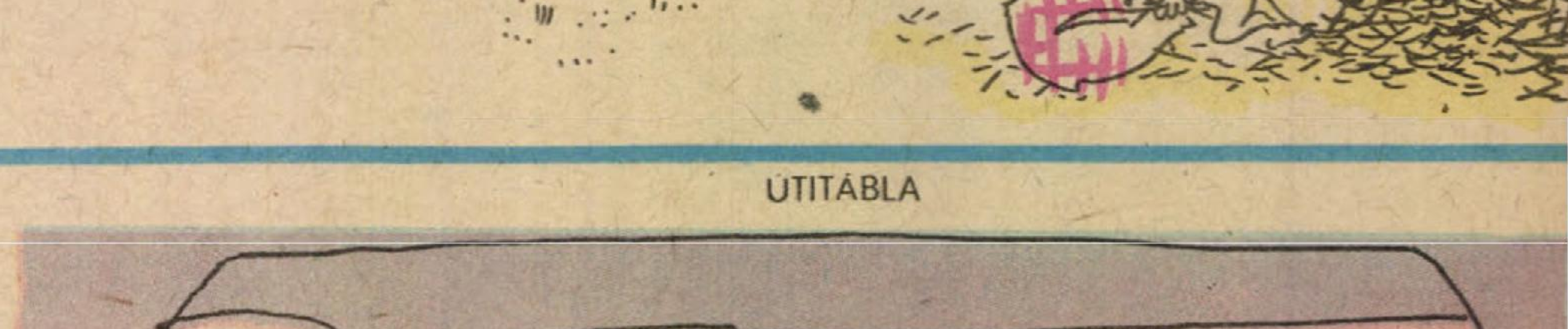
– Már megjelent egy sötétruhás férfi képe...

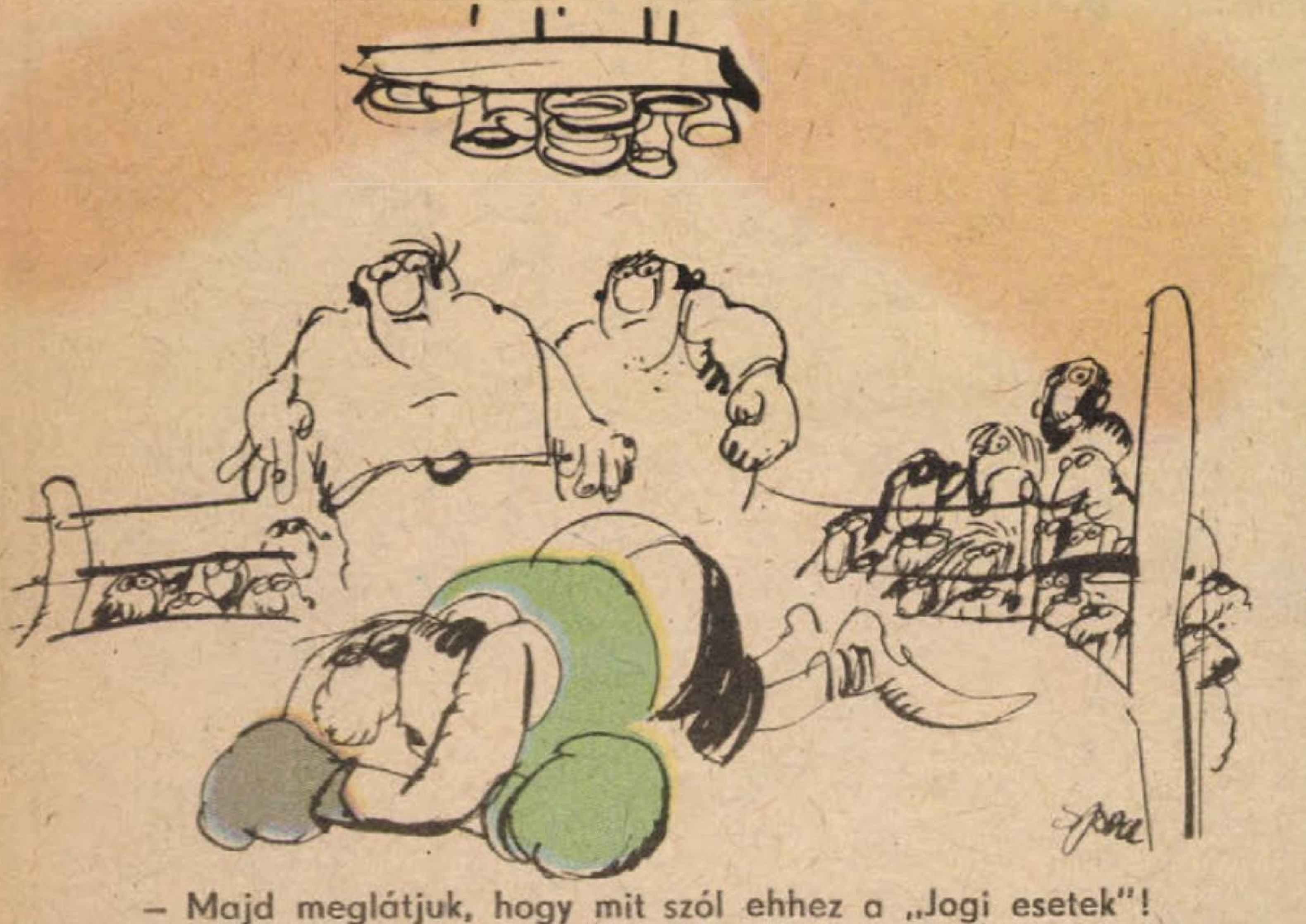
GYÓGY-TURIZMUS

– Nálunk mindenki maga tömi a szalmazsákját.

ÚTITÁBLA

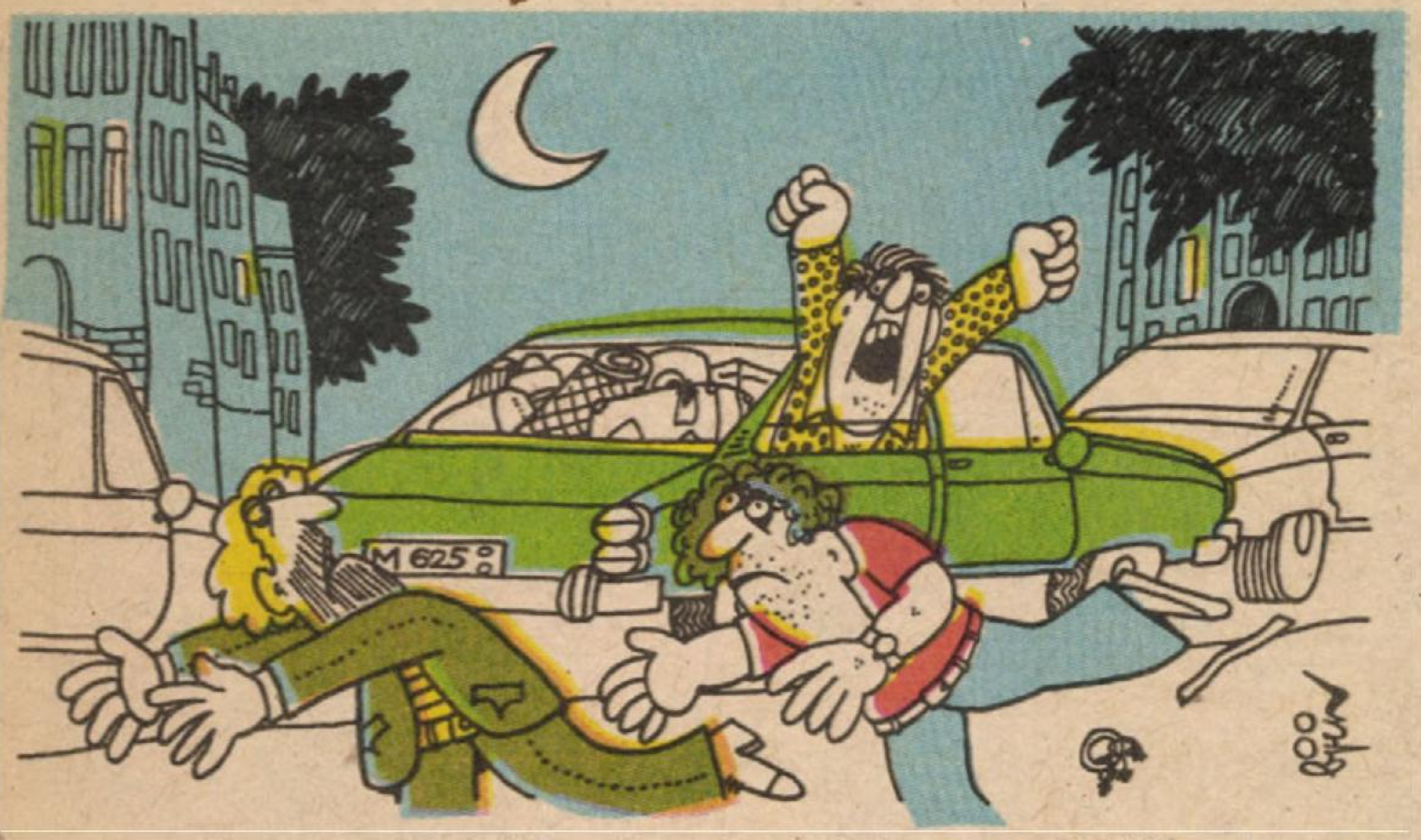

– Majd meglátjuk, hogy mit szól ehhez a „Jogi esetek"!

– Erre persze van pénzed!

PECHES AUTÓTOLVAJOK

– Fene egye meg! Ennek se jutott hely egy szállodában!

— Maga azt állította, hogy a menyasszonyom apja nem él, és most megtudtam, hogy börtönben ül.

— Hát élet az?

*

Két turista utazik külföldre. Megérkeznek és az egyik csodálkozva látja, hogy társa egy üres papírlapot tesz borítékba, és azt a feleségének megcímezve lezárja.

— Mit jelent ez? — kérdi.

— Mielőtt elutaztam, összevesztem a feleségemmel, és most nem vagyunk beszélő viszonyban.

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György

Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959
Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, negyedévre 22,50 Ft

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
78.2308/2-43 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre

Index: 25 504
ISSN 0134–0611

Abszolút szemtelenség

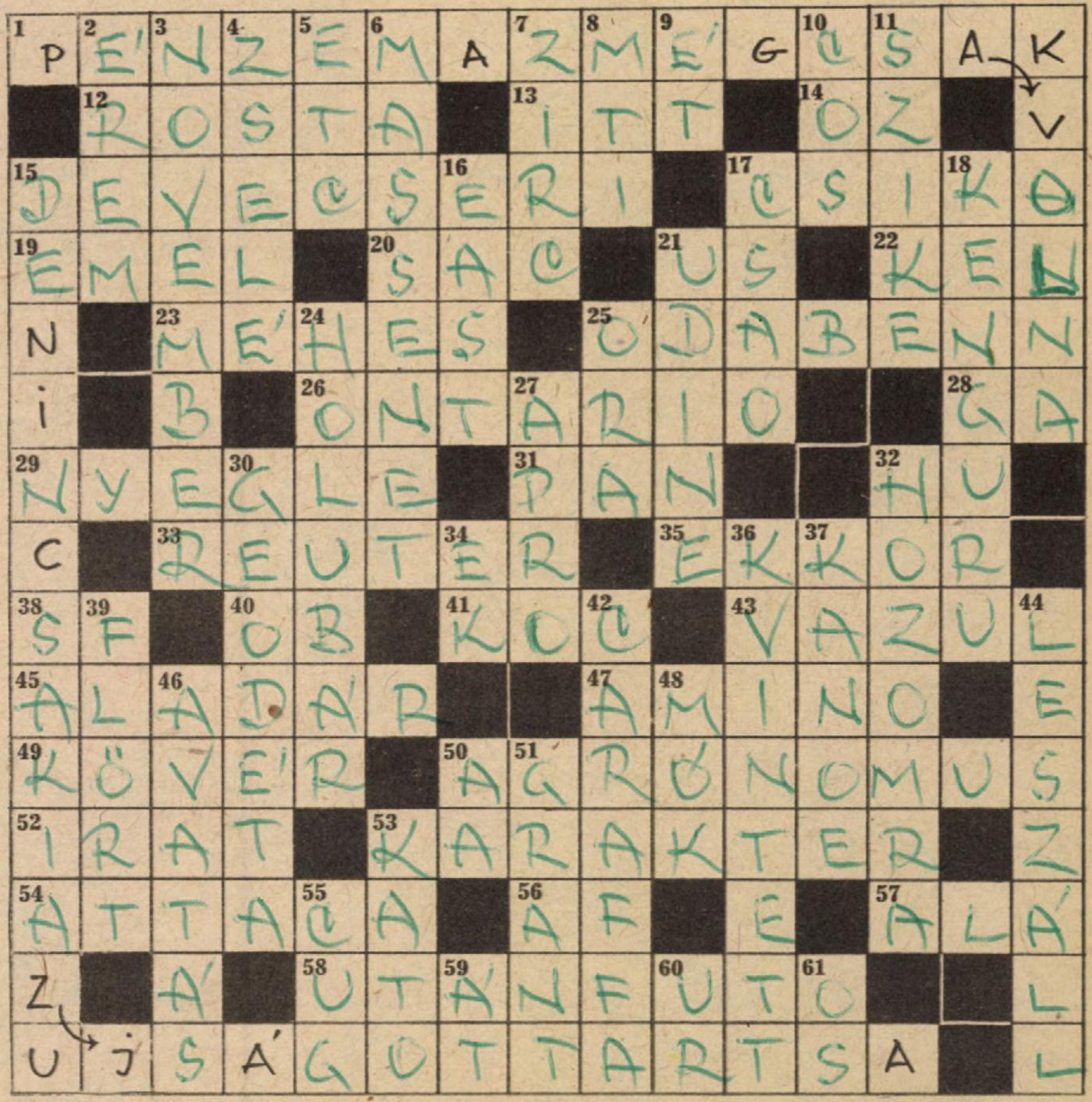
Kemecsei a villamoson újságot olvas és nagyon idegesíti, hogy a mellette álló férfi kitartóan beleolvas az újságjába. Meg is kérdezi az illetőtől: — Uraságodnak nincs pénze arra, hogy egy lapot vegyen? Mire az illető így felel: — Vízszintes 1. — függőleges 15. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb október 30-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

12. Sok-sok apró lyuk van rajta
13. Ezen a helyen
14. Mesefilm címe volt
15. Néhány éve elhunyt kiváló költőnk és műfordítónk
17. Fiatal háziállat
19. Felvesz a földről
20. Soroksári atlétikai club
21. U. S.
22. Főzelék
23. Méztermelő rovarok kollektívája
25. Helyhatározó
26. Kanadai tartomány, fővárosa Toronto
28. A gallium vegyjele
29. Hányaveti, hetyke
31. Kecskelábú isten a mitológiában
32. Ijesztés
33. Angol távirati iroda
35. Időhatározó
38. S. F.
40. Szibériai folyó
41. Gyapjú fonásakor keletkező hulladék
43. I. István király unokaöccse
45. Férfinév
47. ....-savak (növényi és állati fehérjék építőanyagai)
49. Jó húsban van
50. Mezőgazdasági szakember
52. Okmány, akta
53. Jellem
54. Zenei műszó (szünet nélkül)
56. A fordítottja növény
57. Igekötő
58. Gépkocsihoz kapcsolható szállítóeszköz

FÜGGŐLEGES

2. Fémből készült kitüntetés
3. Az egyik hónap
4. Gyümölcskocsonya
5. Stb. — latinul
6. Nagyszerű francia operaszerző (1842—1912)
7. Nevezetes nagyközség Veszprémben
8. A 33. vízsz. magyar megfelelője
9. Ez a lap vendéglőben olvasható
10. Az egyik szögfüggvény rövidítése
11. Sebész szerszáma
16. Kelet — angolul
17. Olaszhonból importált köszönés
18. Az állatvilág egyik ugróbajnoka
21. Olasz tartomány
24. Toldi Miklós párviadalban legyőzte
25. Időegység
27. Picike
30. A földméréstan szakembere
32. Más szóval: hitelbe
34. E. K.
36. Öt hangszerre írt zenei mű
37. Indián csónak
39. Könnyed udvarlás
42. I. Lipót hadvezére, az eperjesi hóhér
44. Útja végén a repülőgép
46. Pl. valamely létesítmény ünnepélyes átadása
48. Cók ikerszava
50. Azonos betűk
51. Verne Gyula kapitánya
53. Lány, akit könnyű táncba vinni
55. Légvonat
59. Igekötő
60. A sumér birodalom fővárosa volt
61. Az ozmium jele

KOMOLY PANASZ

című rejtvényünk megfejtése:

— Nem érzem magamat olyan szépnek, mint amilyen valóban vagyok.

200—200 forintot nyert:

Fábián Gábor, Nyíregyháza, Szabadság tér 3—4. — 4440

Halász Elemér, Kaposvár, Németh István fasor 19/a. — 7400

Bíró Ottóné, Zagyvarékás, Radi út 4/a. — 5051

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Űrforgalom 1988
VELOREX
FEKETE LUK
CSŐTÖRÉS
ŰRHIVATAL
ŰR PÁROS
ESZPRESSZÓ
VÖRÖS METEOR SC
TAXI!
KUTYÁS ŰRHAJÓ
ŰRSZEM
METEORPOR-SEPRŐ
B.K.V.
ŰR-SZONDA
TEHER-ŰRHAJÓ
TEJÚT
Rakodás
ŰR-RANDEVÚ